

วลีขลุ่ย

ฉันทน์ระจันท์วิเศษ

เจ้าแม่ขลุ่ย (เล่ม ๒๑๖ บรรณานุกรม)

.....“วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ” (เล่ม2 จบบริบูรณ์).....

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ” เล่ม 2 จบบริบูรณ์ บท
 ประพันธ์ “วิรัชฐา” กาหลงหญิงร้ายที่มองข้ามบุญคุณจากท่าน
 เจ้าพระยาสรรค์และคุณหญิงลำดวนที่มีต่อหล่อน หล่อนยอม
 เป็นคนเนรคุณก็เพียงเพื่อปรารถนาได้ครองรักกับคุณหลวงกฤษฎี
 เพราะในหัวใจของคุณหลวงกฤษฎีมีมอบให้แก่หญิงเดียว นั่นก็
 คือคุณเดือนธิดาสาวสวยคนเดียวของท่านเจ้าพระยาสรรค์กับ
 คุณหญิงลำดวน

กาหลงยอมทำความเลวได้ทุกอย่าง แต่แล้วความเลวที่
 หล่อนได้ก่อขึ้นมานั้นนอกเสียจากไม่ตอบสนองตั้งใจปรารถนา
 แล้ว ยังสร้างความวิบัติเจ็บช้ำทรวงให้แก่หล่อนเป็นมากมายนัก

ฝากด้วยนะคะแฟนฯนิยาย “วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ”
 ตอน2 จบบริบูรณ์ค่ะ

ด้วยความปรารถนาดีจากใจนักเขียน “วิรัชฐา”

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ36 “วริษฐา”

“คุณหลวงเจ้าขา กาหลงไม่ยอมคอกณะเจ้าคะ บอก
กาหลงมา บอกมา บอกมาประเดี๋ยวนี้ คุณหลวงหายไปในไหนมา
ทั้งคืน ริคุณหลวงแอบมีหญิงอื่นแล้วไซ้ไหมเจ้าคะ บอกมา บอก
มา บอกมา”

เสียงกรีดร้องซัดถามเอาความที่คุณหลวงกฤษฎีได้พ่าย
เรือหายไปจากเรือนเป็นคืนและเสียงกรีดร้องให้คร่ำครวญ
โหยหวน เสียงซอซ่ายเท้ากระทืบพื้นเรือนดังโครมๆสนั่นจากเรือน
ใหญ่จนกระทั่งดังมาถึงศาลากลางสวนของท่านเจ้าพระยาเรื่องส่ง
จนคุณหญิงอ่อนซ้อยที่นั่งเคียงข้างกับสามีต้องหันขวับ จ้องมอง
หน้าสามีอย่างนึกแปลกประหลาดใจและรังเกียจในความเป็นวั
ลิมตินของกาหลงอย่างยิ่งนัก ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งเองจึงได้แต่ส่าย
หน้าอย่างละอาใจ

“ท่านเจ้าคุณเจ้าคะ ได้ยินเหมือนกับที่อิฉันได้ยินไหมเจ้า
คะ” คุณหญิงอ่อนซ้อยถามผู้ที่เป็นสามีด้วยน้ำเสียงที่เข้ม ดวงตา
ที่มองยาวไกลไปยังเรือนใหญ่ที่ตั้งเด่นตระหง่านอยู่ไกลจากศาลา
กลางสวนอย่างเกลียด ชิงชังต่อกาหลงยิ่งนัก

“ได้ขึ้นแล้วแม่อ่อน แต่มันก็แปลกๆไปนะแม่อ่อน เมื่อคืนพ่อกฤษฎีของเราก็หายตัวไปจากเรือนทั้งคืน กลับมาเรือนเอา สะสว่างคาตา แต่พอมาถึงแทนที่จะขึ้นเรือนกลับเดินหลบหนีไปเสียที่เรือนเล็กที่ฉันปลูกไว้สำหรับนอนเล่นในเดือนแสง”

ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งเอ่ยไปถึงความเปลี่ยนแปลงไปจากบุตรชายคนเดียวของท่าน แต่ก่อนแต่ไรมาแม้สักเสี้ยวของลมหายใจยังแทบไม่ห่างเหินกาหลงไปไหนไกล แต่นี้นอกจากหลบหนีหน้าไปไกลแล้ว ครั้นกลับมาเรือนยังหลบหนีไปอยู่เสียที่เรือนเล็ก หลังสวนเสียอีก คนที่ไม่ยอมห่างกันแม้นาทีเดียว ห่างครั้งใดก็ไม่ต่างกับคนไข้ที่จวนเจียนใกล้ขาดใจตายรอขอยา

หรือเจ้าหลวงกฤษฎีบุตรชายคนเดียวของท่านกำลังจะหวนกลับมาเป็นคุณหลวงกฤษฎีคนเดิม คนที่มีหัวใจรักอยู่กับหญิงสาวเพียงผู้เดียว และนั่นก็คือคุณเดือน ไม่ใช่กาหลง ความรักความหลงที่คุณหลวงกฤษฎีบุตรชายของท่านที่มีต่อกาหลงยังดูเป็นสิ่งประหลาดนัก เป็นความรักที่ลุ่มหลง รักจนแทบจะกลืนกินกาหลงเข้าไปเกือบซ่อนอยู่ในตัวของเขาประหนึ่งผนึกเป็นกายใจเดียวกัน

“พ่อกฤษฎีของเราเปลี่ยนไปมากเลยนะเจ้าคะ แรกก็รักใคร่แต่คุณเดือนเพียงผู้เดียว แม้หางตาก็ยังไม่เคยเหลียวแลมา มองนังกาหลง แต่แล้วก็เกิดกลับตาลปัตรพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ หัวเป็นหาง มันพิกลอยู่คอกนะเจ้าคะ อาการเหมือนคนที่ถูกระทำ กระทำให้รักหลงแต่เพียงนังกาหลงเสียเชยงั้น”

ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งพยักหน้าซ้ำๆอย่างเห็นด้วยกับศรีภรรยาของท่าน ก็ในทุกๆถ้อยคำจากคุณหญิงอ่อนช้อยนั้นตรงกับความคิดของท่านที่ได้ครุ่นคิดมากก่อนนานแล้ว แต่ที่ยังคงนั่งนิ่งดูตาย ทำตนเหมือนทองไม่รู้ร้อน นั่นก็เป็นเพราะความเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในตัวของท่าน สิ่งใดที่ยังไม่แน่ชัด ท่านเองก็ยังไม่อาจเผยคำใดๆออกมาได้

“ใช่แม่อ่อน พ่อกฤษฎีของเรามีอาการเหมือนคนที่โดนทำเสน่ห์ แต่บัดนี้เสน่ห์ไซ้จางหายไป อาจเป็นเพียงแค่เงื้อมงก็เท่านั้น”

ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งเอ่ยขึ้นอย่างมั่นใจ แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่าเสน่ห์นั้นจะคลายหายไป ก็ด้วยเพราะเสน่ห์มนต์คำนั้นต้องมีผู้กระทำขึ้น และหากยังไม่มีการถอนมนต์คำออกมาเสน่ห์ที่กระทำจึงยังไม่คลายหายไป อาจเพียงแคเงื้อมง และที่เงื้อมงก็

เพราะคนทำอาจยังไม่ไปเติมเสน่ห์นั่นเอง และบรรดาพวกหมอ
เสน่ห์หากอัฐไม่ถึง ไม่มากจนเป็นที่พึงใจแล้ว เสน่ห์ที่ทำไว้
อย่างหนักก็อาจเบาบางลงได้ด้วยจุดประสงค์ของบรรดาหมอ
เสน่ห์นั่นเอง

“ท่านเจ้าคุณพูดเยี่ยงนี้ หมายความว่ากระไรเจ้าคะ”
คุณหญิงอ่อนซ้อยถาม ดวงตาคู่เหยี่ยวจ้องเขม็งรอ

คำตอบ

“เอาละแม่อ่อน อะไรอะไรเราก็งงไม่รู้แน่ชัดใดๆ เพียง
สงสัยว่าแม่กาหลงอาจทำเสน่ห์ฟอกฤษฏีของเรา และบัดนี้เสน่ห์
ที่ทำอาจเจือจางลงด้วยสาเหตุใดนั้นฉันเองก็ไม่แจ้งใจนัก เอา
เยี่ยงนี้กันดีกว่านะ ประเดี๋ยวฉันจะเดินไปที่เรือนเล็กหลังสวน จะ
ไปพูดคุยกับพ่อกฤษฏีสักประเดี๋ยว”

“เยี่ยงนั้นฉันไปด้วยนะเจ้าคะ” คุณหญิงอ่อนซ้อย
วิ่งวอนร้องถามเหมือนเด็กหัวจุกที่ปรารถนาวิ่งตามบิดาหรือ
มารดาไปเที่ยวนอกเรือน

“ฉันคิดว่าแม่อ่อนอยู่กับเรือนไปก่อนจะดีกว่านะ และ
พยายามจับตานั่งกาหลงกับพวกๆของหล่อนด้วย”

ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งบอกกับคุณหญิงอ่อนซ้อยเสียง
อ่อน โยน คุณหญิงอ่อนซ้อยจึงพยักหน้าซ้ำๆอย่างเชื่อฟังในคำ
ของผู้ที่เป็นสามี ก็เพราะรู้จักนิสัยของท่านเป็นอย่างดี ท่านถึงดู
เป็นตัวนี้ๆ แต่บทจะจริงจั่งขึ้นมาแล้วต่อให้อินทร์พรหมก็ยังไม่
อาจขัดขวางใดๆท่านได้

“เจ้าค่ะ”

คุณหญิงอ่อนซ้อยรับคำ ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งจึงลุกขึ้นยืน
แล้วก้าวลงกระโถนศาลากลางสวนไปอย่างเงิบๆ คุณหญิงอ่อน
ซ้อยเองจึงก้าวลงจากกระโถนศาลากลางสวนด้วยอีกคน หากแต่
จุดหมายปลายทางของสองสามีภรรยาต่างไปกันคนละทาง ฝ่าย
ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งก้าวไปยังเรือนเล็กหลังสวน ส่วนคุณหญิง
อ่อนซ้อยก็รีบสาวเท้ายาวๆตรงไปยังเรือนไทยหลังใหญ่เบื้องหน้า

.....

“ไอ้จัญไร มึงสองตัวผิวเมียพากันหายหัวไปเสียตั้งเพล
มึงรูปร่างใหม่ว่าคุณหัวใจกำลังจะแตกสลายตายอยู่แล้ว” พอดวงตา
คู่แหลมและมีแววคู่ตันของกาหลงเหลือบตาไปแลเห็นร่างผอม
แห้งของทั้งสองผิวเมียคือไอ้จัญกับนั่งไรที่กำลังคลานเข้าตู้ๆเข้า
มาภายในห้องนอนของหล่อน และร่างหล่อนก็ยังคงนั่งห้อยขา

อยู่กับเตียงนอนด้วยใบหน้าที่บูดบึ้งน่ากลัวเหมือนนางยักษ์ผีเสื้อสมุทรที่รู้ว่าพระอภัยกำลังจะหลบหนี

ไอ้จัญและนั่งไรต่างพากันนั่งก้มหน้าก้มหน้า หากแต่แอบกัดฟันอย่างเจ็บแค้นทรวง จะเรียกไอ้จัญ นั่งไร หรือจะดำกันว่า เยี่ยงไรไอ้จัญกับนั่งไรไม่เคยโกรธ แต่พอเรียกจัญไรขึ้นมาพร้อมเพรียงกันที่ไรหัวใจของไอ้จัญและนั่งไรต้องพากันเจ็บบาดลึกอยู่กลางใจ ยิ่งทนมาช้านาน กาหลงก็ยิ่งเหิมเกริม ไม่เกรงอกเกรงใจใดๆต่อทั้งสอง แต่ถึงโกรธ ถึงชัง ถึงแค้นต่อกาหลงมากสักเพียงใดทั้งสองทำได้ก็เพียงเก็บอารมณ์ดังกล่าวไว้กับใจ

“บ่าวกับนั่งไรก็ไปที่เรือนของนั่งแม่หม่อวตามคำของคุณกาหลงไปขอรับ”

ไอ้จัญทาสตัวผอมแห้งดำเอ๋อขึ้นด้วยเสียงที่สั่นๆกั๊กๆ แล้วก็ก้มหน้าก้มหน้า จ้องมองพื้นกระดานเรือนอย่างเงิบๆดูเดียวกับนั่งไรเมียรักของตนเอง

ไม่กลัว ไม่รัก ไม่เคารพบูชาต่อกาหลงแต่อย่างไร ซ้ำยังเกลียดชัง ขยะแขยงเสียอีกด้วย แต่ที่ต้องแสดงท่าทีเหมือน

เกรงกลัวนั่นก็เพราะอัฐ อัฐที่เป็นตั้งเทพพระเจ้าที่อาจเนรมิตทุก
สิ่งทั้งใ้อัจฉริยะและนั่งไรสองตัวเมียปรารถนาได้สมใจ

“เออจริงสินะ เอ็งสองตัวเมียต้องไปที่เรือนแม่หมอ
อวบนั่น แล้วตกลงนั่งแม่หม้อวบมันว่าอย่างไร มันบอกใหม่
ว่าเหตุใดคุณหลวงจึงดูหมองเมื่อกับข้า มองหน้าข้าเหมือนคนไม่
เคยรู้จักกัน ไม่เคยพบเห็นหน้ากันมาก่อนเสียอีกด้วย มันเพราะ
เหตุใด”

ประโยคท้ายกาหลงเอ่ยเสียงหนักแน่น ดวงตาจ้องเขม็ง
ไปยังใ้อัจฉริยะกับนั่งไรด้วยใจที่เร่าร้อน มากล้นไปด้วยไฝริษยาที่มี
ต่อดวงวิญญาณของคุณเดือน แม้ตายจากไปแล้วก็ยังทำให้หัวใจ
ของคุณหลวงกฤษฎีต้องหักเหจากหล่อนหวนกลับคืนไปหา
ตนเองได้อีก

“นั่งแม่หม้อวบมันพูดว่า มนต์เสน่ห์ต้องคลาไพบตาม
กาลเวลา และอาจหมดฤทธิ์เดชสิ้นสุดลงได้หากไม่มีการเติม
เสน่ห์” นั่งไรเป็นคนพูด พอพูดจบก็ก้มหน้ามองพื้นกระดาน
เรือนเหมือนเคย

“ก็แล้วทำไมเอ็งถึงไม่บอกให้แม่หม่อวบมันเติม
เสน่ห์ให้คุณหลวงกฤษฎีรักหลงเข้าอีกเล่านั่งไร รีเอ็งมันไม่มี
ปาก”

กาหลงทวาดแว้ดเสียงดังสนั่นลั่นเรื้อน และไม่เพียงแต่
เสียงทวาดแว้ดๆ ร่างบางจึงถูกวาดจากที่นั่งอยู่บนเตียง และ
ก้าวเข้าไปยกเท้าขึ้นถีบร่างพอมแห่งของนั่งไรไปกระเด็นติดอยู่กับ
ผนังเรื้อนดังโครม จนแม่คุณหญิงอ่อนช้อยที่แอบฝ้าฟังทั้งสาม
คนเจรจากันอยู่ที่นอกห้องนอนของกาหลงอย่างเงียบๆ ยังได้ยั
ยัด

“คุณกาหลงขอรับ เหตุใดจึงต้องถึงกับลงไม้ลงมือลงเท้า
กับนั่งไรเมียบ่าวด้วยเล่าขอรับ นั่งไรกับบ่าวรีก็เดินทางไปตั้งไกล
กว่าจะถึงเรื้อนของแม่หม่อวบ และกว่าจะเดินกลับมาที่เรื้อน
ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งอีก มันเหนื่อชนะขอรับ”

ไอ้จัญว่า พลงรีบคลานเข้าเข้าไปโอบประครองร่างพอม
แห่งของนั่งไรไว้กับอกด้วยเวหนาคอต่อเมียรักของมัน

“ดิณะที่ข้าแค่ถีบนั่งไรมัน ข้าไม่หักคอให้ตายไปก็ดีทรม
แล้ว” กาหลงยังคงเสียงขุ่นเขียวใส่ไอ้จัญอีก

“หมดหน้าที่ของบ่าวกับนางไรแล้วไซ้ใหม่ขอรับ บ่าวจะ
ได้พานางไรมันกลับไปพักผ่อนที่เรือนทาส”

ไอ้จัญที่กำลังหาทางหลบหนีหน้ากาหลงจึงเอ่ยเสียงแผ่ว
เบาขึ้นมา พลังก็ทำท่าเหมือนจะประคัมประคองพานางไร
กลับไปเรือนบ่าว

“ใครอนุญาตให้เอ็งกับนางไรกลับไปเรือนบ่าวได้ ไอ้
จัญไร เอ็งสองตัวผิวเมียฟังข้านะ ข้ารู้ว่านางแม่หม่อวบมัน
ปรารถนาสิ่งใด อัฐที่ข้าฝากไปให้มันในครั้งก่อนคงยังน้อยไปไม่
เป็นที่พึงใจของนางแม่หม่อวบ เอียงนั่นรอข้าสักประเดี๋ยว ข้า
จะให้เอ็งสองตัวผิวเมียกลับไปเรือนนางแม่หม่อวบอีกครั้ง ไป
พร้อมกับอัฐตุจ โดๆ”

พุดจบกาหลงก็ดึงอัฐที่เหน็บไว้กับชายพก และโยน
อัฐลงกับพื้นกระดานเรือนตรงหน้าไอ้จัญกับนางไร

“ไอ้จัญไร เอ็งเก็บอัฐนี้และนำไปให้นางแม่หม่อวบ
มัน คราวนี้บอกให้มันเต็มเสน่ห์ให้หนักๆไปด้วยนะ”

“ขอรับ ไปนางไร” ไอ้จัญรับคำกับกาหลง และหันไป
พุดเสียงอ่อนๆกับนางไรเมียรักของมัน

“เราต้องไปไหนกันอีกหรือจ๊ะพี่จัญ”

นั่งไรถามเสียงอ่อนละห้อย ไบหน้าบ่งบอกถึงความ
อ่อนเพลีย แต่ยังไม่ทันที่ไอ้จัญจะเอ่ยโต้ตอบใดๆกับนั่งไรขึ้นมา
เสียงแว๊ตๆขุ่นเขียวของกาหลงก็ได้แทรกขึ้นมาเสียก่อน

“ก็กลับไปี่เรือนของนังแม่หมอวามันสิอิ้นังไร อีโง่
โง่เหมือนวัวเหมือนควายกลางทุ่งนาเสียจริง ไป ไอ้จัญเอ็งรีบๆ
พานังไรเมียของเอ็งออกไปให้พ้นๆห้องเข้าได้แล้ว และก็อย่าลืม
ที่ข้าสั่งเสียด้วยเล่า”

สิ้นคำอันคุ้ยจากกาหลง ทั้งไอ้จัญและนั่งไรต่างก็รีบ
ก้มหน้าก้มตาคลานเข้าออกจากห้องนอนของกาหลงไป

.....

เพียงคลานเข้าพ้นออกมาจากห้องนอนของกาหลง และ
ยังไม่ทันก้าวลงจากเรือน เสียงที่ทรงอำนาจของคุณหญิงอ่อนซ้อย
ก็ได้ดังขึ้น

“ไอ้จัญ นังไร”

“คุณหญิง” ทั้งไอ้จัญและนั่งไรสะดุ้งโหยงสุดตัว ต่าง
ปากคอตันเสียงตันกลัวได้เอ่ยขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียงกัน และ
ค่อยๆทรุดกายลงนั่งคุกเข่ากับพื้นกระดานเรือนตรงหน้าของ

คุณหญิงอ่อนซ้อยที่ยังคงนั่งเป็นสง่าอยู่บนตั่งไม้สักหัวสิงห์ที่แสนงดงามนั้น

“นังกาหลงมันใช้ให้เอ็งสองคนไปทำอันใดให้แก่นั่นกันรี” คุณหญิงอ่อนซ้อยถามเสียงเข้ม ทั้งที่ได้ยินความมาแล้วทั้งสิ้น ขณะที่แอบเฝ้าฟัง แต่ก็เพราะความมั่นใจ และปรารถนาจะรู้ถึงหัวใจของไอ้จัญกับนั่งไร้อีกด้วยว่า ทั้งสองนั้นมีความจงรักภักดีต่อกาหลงมากสักเพียงใด หรือเพียงปรารถนาอัฐจากกาหลงที่มอบให้เป็นรางวัลแห่งความชั่วร้ายนั้น

สองคนผิวเมียบางกัมหน่านี้ แต่ร่างกลับสั้นงก้นด้วยความหวาดกลัวในบารมีอันมากล้นของคุณหญิงอ่อนซ้อย และแอบสบตาต่อกัน ก่อนที่จะมีเสียงแผ่วของนั่งไร้อ่อยขึ้นมา

“เอาใจดีละพี่จัญ คุณหญิงท่านถาม จะตอบความจริงหรือความเท็จกันดีละ ฉันบอกตรงๆนะ ว่าหากคุณหญิงท่านจับได้ว่าเราทั้งสองร่วมหัวกันยอมทำสิ่งที่ไม่ดีกับนั่งคุณกาหลง เราสองคนตายนะพี่จัญ”

นั่งไร้อึ้งพิศที่ได้มีการกระทำเสน่ห์หรือร่วมกันกระทำผิดต้องโทษต่อแผ่นดินอย่างร้ายแรง หวายเป็นกลางหลังจน

หลังลายเป็นตุ๊กแก หรือหากหนักไปกว่าหลังลายเป็นตุ๊กแกก็อาจ
ขาดใจตายคาหาวายนั่นเอง

ไอ้จัญพักษณ์อย่างเห็นด้วย เพราะมันเองก็ไม่
ปรารถนาเข้าร่วมบาปร่วมกรรมใดๆกับกาหลง ยิ่งรู้เบื้องหลังว่า
กาหลงคือคนที่มีส่วนร่วมกันสังหารคุณเดือน คุณเดือนที่เป็น
น้องสาว น้องสาวที่เกิดจากผู้ที่เป็นที่ชายของคุณสิน นั่นก็คือ
ท่านเจ้าพระยาสรรรค์ ถึงทั้งสองอาจไม่ใช่พี่น้องที่กลานตามกัน
มาเกิดบิดามารดาเดียวกันก็จริง แต่ด้วยที่บิดาของกาหลงกับบิดา
ของคุณเดือนเป็นพี่น้องกันและเกี่ยวพันกันดั่งเถาววัลย์พันเกี่ยว
นั่นเอง กาหลงจึงไม่ควรที่ต้องทำร้ายคุณเดือนจนถึงกับชีวิต
ด้วยปรารถนาแย่งชิงคนรักของคุณเดือนมาครอบครองด้วยวิธีการ
ที่เลวร้าย น่ารังเกียจเยี่ยงนี้

“ตอบท่านไปตามตรงละวะนางไร” ไอ้จัญกระซิบเสียง
แผ่ว นางไรจึงพยักหน้าช้าๆ

“บ่าวบอกแล้ว คุณหญิงต้องไม่ลงโทษบ่าวกับพี่จัญนะ
เจ้าคะ” นางไรเวยิบหน้าที่คำกร้านแล้วเอ่ยเสียงอ่อนละห้อย

“พูดมาเถิด หากมิใช่เป็นผิดที่ร้ายแรงเกินอภัยแล้ว ข้าก็
ไม่สั่งลงโทษใดๆต่อเอ็งกับตัวของเอ็งคอกนังไร”

คุณหญิงอ่อนซ้อยเอ่ยเสียงราบเรียบ ใบหน้าสงบนิ่ง
ดวงตายังแอบมีแววมืดตาอยู่กับดวงตาคู่ที่หยวนนัยน์ด้วย
“คุณกาหลงเธอใช้ให้บ่าวกับพี่จัญไปที่เรือนของแม่หม่อ
อวบเจ้าค่ะ”

นั่งไรตอบเสียงแผ่วแล้วก็นั่งนิ่งจ้องมองแต่พื้น
กระดานเรือนด้วยเนื้อตัวที่ยังสันเต็มด้วยความหวาดกลัวดั้งเดิม
คุณหญิงอ่อนซ้อยสะยะฮึม จ้องมองหน้าไอ้จัญกับนั่งไรอย่าง
รู้เท่าทัน แม่หม่ออวบ หม่อเสนห์ หม่อแห่งมนต์คำ ต่างกับพ่อ
หมอบุญคนที่เคยร่วมเรียงเคียงหมอนกับแม่หม่ออวบมาก่อน แต่
ต้องแยกทางกันก็เพราะแม่หม่ออวบมีวมาอยู่กับแต่มนต์คำ
มนต์คำกับมนต์ขาวจึงไม่อาจอยู่ร่วมชายคาเรือนเดียวกันได้

“ไปทำไมรีที่เรือนแม่หม่ออวบนั่น” คุณหญิงอ่อนซ้อยเส
แสรังแกลังถามเสียงนิ่งๆ หากดวงตาคู่เฉียบคมยังคงจับจ้องมอง
ทั้งไอ้จัญและนั่งไรอย่างนิ่งๆ ทั้งไอ้จัญและนั่งไรต่างหันมาสบตา
กันด้วยแววตาที่หวาดกลัวในบารมีของคุณหญิงอ่อนซ้อย ใครๆ
ต่างก็รู้เหมือนกันว่า คุณหญิงอ่อนซ้อยมีทั้งความอ่อนโยน คุณัน
ในเพลตาเดียวกัน หากผู้ใดกระทำผิดแล้วก็จะรอดพ้นไปจากความ
คุณันของคุณหญิงอ่อนซ้อย

ระหว่างที่ต้องซื้อสัตว์กับคนเลวเขียงกาหลง กับคคงอ
ต่อคุณหญิงอ่อนซ้อยแล้ว อย่างไหนมันจะให้คุณให้โทษต่อ
ไอ้จัญและนังไร นังไรครุ่นคิดและตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว
ต้องยืนอยู่ฝั่งเดียวกับคุณหญิงอ่อนซ้อย เสน่ห์เล่ห์กลลวงมันไม่
ยืนหยัดจึงขออยู่ฝั่งเดียวกับคุณหญิงอ่อนซ้อย

“คุณกาหลงเธอแอบทำเสน่ห์กับแม่หม่อวบให้คุณ
หลวงกฤษฎีกรักหลงแต่เธอเพียงผู้เดียวเจ้าคะ และที่ต้องใช้ให้บ่าว
กับพี่จัญต้องไปที่เรือนของแม่หม่อวบอีก ก็เพื่อไปเพิ่มเสน่ห์เจ้า
คะ”

ฟังความจากนังไรแล้ว คุณหญิงอ่อนซ้อยถึงกับนั่งตัว
แข็ง สองมือกำแน่น ดวงตาแข็งกระด้างไปด้วยเส้น เพียงทำ
เสน่ห์ให้บุตรชายของนางต้องรักหลงกาหลงยังไม่สาสะแก่ใจ
เมื่อแลเห็นเสน่ห์ที่ทำเริ่มเสื่อมคลายและคิดกระทำชั่วต่อไปอีก
คือการเติมเสน่ห์นั่นเอง

“นังกาหลง ฟ้าไม่สะเทือนสันหลัง มันยังไม่รู้สี่กั๊กใดๆ
ดอก มันจึงกล้าทำชู้กับลูกของข้ามากยิ่งขึ้นไปอีก ไอ้จัญ นัง
ไร รู้ไหมว่าสิ่งใดคือชั่ว สิ่งใดคือดี เอ็งสองคนฟัวเมียเลือกเอากัน
นะว่าจะกระทำตามคำของนังกาหลงหรือไม่?”

สิ้นคำอันเด็ดเดี่ยว เด็ดขาดและเป็นคำประกาศิตที่หลุด
 ออกมาจากปากของคุณหญิงอ่อนช้อย ที่ได้แอบซ่อนเส้นความนัย
 อันเป็นจิตของผู้ที่คิดคืทำดีกับจิตของผู้ที่คิดชั่วและกระทำชั่ว ให้
 ไอ้จัญและนังไรได้คิด อีกครั้งที่ไอ้จัญกับนังไรต้องหันขวับ
 สบตากันอย่างมากไปด้วยความหมาย จากนั้นร่างผอมแห้งของ
 ไอ้จัญกับนังไรจึงค่อยๆก้มลงกราบที่เท้าของคุณหญิงอ่อนช้อย
 ด้วยท่าที่ที่นอบน้อมถ่อมตน ด้วยพลังจิตที่ดียังคงมีมากกว่าพลัง
 จิตอันชั่วร้ายจากทั้งสองนั่นเอง

“บ่าวกับนังไรขอเลือกกระทำดีขอรับ บ่าวกับนังไรจะ
 ไม่ขอทำตามคำของคุณกาหลง และบ่าวกับนังไรจะนำอัฐิที่คุณ
 กาหลงฝากไปให้แม่หม่อวบคืนขอรับ” ไอ้จัญพูดเสียงแหบแห้ง
 แต่มากไปด้วยจงรักภักดี และเป็นความจงรักภักดีที่ไม่มั่นคงอีก
 ด้วย คนเจ้าเล่ห์เยี่ยงไอ้จัญกับนังไรคบยาก พร้อมทั้งจะแวงกัดได้
 เมื่อคนตามแต่กาลเวลาอันสมควร

“เจ้าคะ และจากนั้นบ่าวกับพี่จัญก็จะไปจากเรือนของ
 คุณหญิง จะไม่อยู่เป็นทาสรับใช้คนเลวเยี่ยงนังคุณกาหลงอีก
 ต่อไปแล้วเจ้าคะ”

นั่งไถ่เอ่ยขึ้นมาบ้าง คุณหญิงอ่อนซ้อยฟังคำจากทั้งสอง
ฝั่งเมื่อยที่ถูกคุณสินซื้อมาเป็นทาสรับใช้ให้แก่กาหลงบุตรของ
เขาอย่างปลาบปลื้มยินดี

“เอ็งทั้งสองไม่ต้องทำอันใดทั้งสิ้น ไม่ว่าจะนำอัฐไป
คืนนังกาหลง หรือไปจากเรือนนี้ ข้าอนุญาตให้เอ็งทั้งสองคน
อยู่กับเรือนข้าได้อีกต่อไป แต่ต้องไม่กระทำตามคำสั่งชั่วๆจาก
มัน นังกาหลง”

“เจ้าคะ บ่าวกราบขอบพระคุณคุณหญิงเจ้าค่ะ”

สินคำนั่งไว้ก็ก้มลงกราบเท้าคุณหญิงอ่อนซ้อยเป็นครั้งที่
สองอีก และไอ้จัญเองก็กำลังทำท่าจะก้มกราบเท้าคุณหญิงอ่อน
ซ้อยตามเมื่อยของมัน ทว่าคุณหญิงอ่อนซ้อยรู้ทันจึงรีบปราบขึ้นมา
เสี้ยก่อน

“พอแล้ว เอ็งทั้งสองหยุดกราบดินเข้ากันได้แล้ว และเอ็ง
ทั้งสองก็กลับไปพักผ่อนที่เรือนทาสของเอ็ง ทำตนเป็นปกติอย่ามี
พิรุณใดๆให้นังกาหลงมันจับได้ และหากมันจะถามหาเหตุที่
พอกฤษฎีของข้าไม่กลับมารักหลงมันอีก เอ็งสองคนผิวเมื่อยก็ทาง
เอาวิธีรอดพ้นกันเองนะ ข้ารู้ว่าเอ็งทั้งสองคนก็มีฝีมือไม่น้อยที่จะ
พูดให้นังกาหลงต้องหลงในคำลวงของเอ็งทั้งสอง”

“เจ้าคะ บ่วกับพี่จัญจะทำทุกอย่างให้ต้องใจคุณหญิงเจ้า
คะ”

สิ้นคำจากนังไร คุณหญิงอ่อนช้อยจึงพยักหน้าช้าๆ
จากนั้นทั้งสองจึงค่อยๆคลานเข้าหาขลุ่ยไปจากเรือน

////////////////////////////////////

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ 37 “วริษฐา”

แสงแดดในยามตะวันตรงหัว สายลมอ่อนๆ ได้พัดผ่าน
 ทุ่งข้าวไหว แสงแดดนุ่มคล้ายผ้าบางคลุมผืนดิน หากตะวันยังคง
 แผลกความร่ำร้อนจากตะวันมายังร่างอ้วนๆของคุณหญิงอ่อนช้อย
 แม้อ่อนแรงมากสักเพียงใด แต่คุณหญิงอ่อนช้อยก็ยังทนกับความ
 ร้อนแรงจากแสงตะวัน และได้รับเดินหน้าตั้งตรงมายังเรือนเล็ก
 หลังสวนของนางเอง

พอก้าวมาขึ้นหยุดที่กระไดเรือนเล็ก คุณหญิงอ่อนช้อย
 จึงยกมือขึ้นปาดเม็ดเหงื่อที่หน้าผากของนาง กำลังจะก้าวเท้า
 ขึ้นมาบนกระไดเรือน เสียงของท่านเจ้าคุณเรื่องส่งกับคุณ
 หลวงกฤษฎีที่กำลังสนทนากันอยู่นั้น คุณหญิงอ่อนช้อยจึงหยุด
 ฝืนเท้าไว้ตรงกระไดเรือนเล็ก ก็เพราะปรารถนาจะรู้ความที่สองพ่อ
 ลูกกำลังเจรจากันอยู่ คุณหญิงอ่อนช้อยที่มีความฉลาดอยู่กับ
 ตัวอย่างมาก มากจนผู้คนต่างเรือนหรือว่าไพร่ในเรือนยังแอบ
 ขึ้นชมกันว่า คุณหญิงอ่อนช้อยฉลาดสมแล้วที่เป็นคู่กับท่าน
 เจ้าพระยาเรื่องส่ง นางจึงไม่รีบขึ้นรีบร้อนก้าวขึ้นไปเรือน รอฟัง
 คำเจรจาจากสองพ่อลูกให้ได้ความมากกว่าอีกสักนิด

“เมื่อคืนกระผมได้พูดคุยหยอกเข้ากับน้องเดือนตั้งมากมายเลขขอรับเจ้าคุณพ่อ ไม่คิดเลยว่า รักกับหญิงที่ดีพร้อมเยี่ยงกับน้องเดือนแล้วมันช่างเปี่ยมไปด้วยความสุข”

คุณหลวงกฤษฎีเอ๋ย ไปถึงกาลแต่เมื่อคืนที่เขาได้พบกับดวงวิญญาณของคุณเดือน ได้พูดคุย ได้หยอกเข้ากันอย่างแสนหวานตามประสาของคนรัก

“พ่อกฤษฎีได้พบกับคุณเดือนแล้ว และได้ถามคุณเดือนรีไม่ ว่าเจ้าหล่อนหายไปไหน แล้วเหตุใดจึงหลบหนีงานวิเวาทิ้งให้พ่อกฤษฎีต้องรดน้ำสังข์กับกาหลงแทน”

ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งเอ่ยถามถึงความที่ข้องใจของท่านมาช้านาน และเป็นความข้องใจแต่ทุกๆคนอีกด้วย ไม่เว้นกระทั่งท่านเจ้าพระยาสรรค์ คุณหญิงลำควน หรือกระทั่งบ่าวไพร่ทั้งเรือนของท่านเอง ตลอดจนเรือนของท่านเจ้าคุณสรรค์ จะมีผู้ที่ไม่กลางแกลงใจ ไม่สงสัย ไม่หวังใยต่อคุณเดือนอยู่สามคน นั่นก็คือคุณสิน นิ่งอ่อนหรือคุณอ่อน และกาหลง กาหลงผู้ที่ถือว่าได้รับผลประโยชน์จากการหายตัวไปของคุณเดือนอย่างมากมาย นั่นก็คือได้นั่งเขินหน้าชูคอรดน้ำสังข์เคียงคู่กับคุณหลวงกฤษฎีแทนคุณเดือนนั่นเอง

และนี่ก็คือจุดของความคลางแคลงใจของท่านเจ้าพระยา เรื่องส่งด้วยเช่นกัน หากกาหลงจะไม่เสนอหน้าเข้าตามมาทำหน้าที่แทนคุณเดือนก็จะเป็นภรรยาให้แก่บุตรชายท่านแทนคุณเดือน และที่ต้องคลางแคลงใจมากยิ่งขึ้น ก็ตรงที่หัวใจของบุตรชายท่านไม่เคยมีรัก เสน่หาใดๆต่อกาหลงเลยแม้แต่นิดเดียว แต่กลับมารักใคร่เสน่หากาหลงจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นนั่นเอง เสน่ห้!!! กาหลงต้องทำเสน่ห์ให้คุณหลวงกฤษฎี้อย่างแน่นอน เพียงเพราะหลักฐานยังไม่แน่ชัด ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งจึงยังคงเงิบ ปิดวาจาของท่านไว้ก่อน ซ้ำยังสั่งให้คุณหญิงอ่อนซ้อยศรีภรรยาของท่านต้องปิดวาจาไว้ด้วยเช่นกัน

“ถามรีจอร์รับ ถามว่าน้องเดือนหายไปไหน กระผมจำไม่ได้ดอกจอร์รับ ว่าถามหรือไม่ถาม กระผมรู้เพียงว่า กระผมมีความสุขยิ่งนักที่ได้เห็นหน้าน้องเดือน ได้ใกล้ชิดกับน้องเดือน”

คุณหลวงกฤษฎี๋ตอบซ้ำๆ น้ำเสียงนิ่งๆ หากดวงตาคู่กรมกริบกลับแอบแฝงความไปด้วยความหวาดหวั่น หวาดกลัวอยู่กับสิ่งใดสักอย่างอย่างลึกๆ โดยที่เขาเองก็ยังไม่อาจหาคำตอบให้แก่ตัวของเขาเอง

ได้เลย เขากำลังหวาดหวั่นสิ่งใด หวั่นกลัวสิ่งใด และที่ลึกลง
ไปในหัวใจของเขานั้น คือความสงสาร เขาสงสารอยู่กับใครคน
หนึ่ง?

ฝ่ายท่านเจ้าคุณเรื่องส่งเองก็ได้แต่จับจ้องมองใบหน้า
บุตรชายอย่างสุดแสนเวทนาใจ อาการแบบนี้ ประเดี้ยวรัก
ประเดี้ยวลืม ลืมไปเสียด้วยซ้ำว่าเคยรัก ซ้ำยังกลับไปมิใจรัก
แสนแสนหาอยู่กับหญิงอีกคน หญิงที่ตนเองก็ยังไม่เคยรักแม้แต่
นิดเดียว คุณหลวงกฤษฏีบุตรชายคนเดียวของท่าน ถูกกาหลง
ทำเสน่ห์ แล้วใครกันเล่าที่บังอาจกล้าคิดชั่วทำชั่วกับบุตรชายคน
เดียวของท่าน ก็คงมีเพียงสามคนพ่อแม่ลูกตามที่ท่านกับคุณหญิง
อ่อนซ้อยเคยสงสัยนั้นแหละ

.....

พลัน!!! ร่างอ้วนๆของคุณหญิงอ่อนซ้อยที่ได้เฝ้าแอบฟัง
สองพ่อลูกสนทนากันอยู่เป็นนาน ร่างนั้นได้ก้าวเข้ามาภายใน
เรือนเล็ก แล้วค่อยๆทรุดกายลงนั่งเคียงข้างกับบุตรชายของนาง
ก่อนยกมือขึ้นลูบที่ศีรษะเขาอย่างแผ่วเบาด้วยรักและสงสารจับชั่ว
หัวใจ

“คุณแม่ขอรับ คุณแม่หายหน้าหายตาไปเสียที่ใดมาตั้งนานหรือขอรับ เท่าที่กระผมพอจำความได้ กระผมไม่ได้พบหน้ากับคุณแม่มาเสียช้านาน นานนับแรมเดือนทีเดียวขอรับ”

คุณหลวงภคฤกษ์เอ่ยซ้ำๆ น้ำเสียงนิ่งๆ จ้องมองหน้ามารดาเหมือนจะพยายามจดจำให้นานๆ เหมือนกับคนที่จากกันมานานอีกด้วย ก็ในความรู้สึกของเขามันเป็นดั่งนั้น

คุณหญิงอ่อนซ้อยจึงหันสบตากับท่านเจ้าคุณเรื่องส่งแล้วทำนัยน์ตาหม่นเศร้า และต่างเข้าใจในถ้อยคำของบุตรชายคนเดียวกันเป็นอย่างดี ไม่พบหน้ากันนานในความรู้สึกของคุณหลวงภคฤกษ์ทั้งที่ยังอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน แต่ที่เขารู้สึกเขี่ยงั้น ก็เพราะในความรู้สึกของเขาในช่วงเวลานั้นมันมีเพียงกาหลง กาหลงเท่านั้นที่อยู่เคียงข้างกับเขาตลอดมา หากแต่มาบัดนี้เขากลับลืมกาหลงไปเสียสิ้น ลืมเหมือนกับว่าเป็นคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

“แม่ไม่ได้ไปไหนดอกจะพอกฤกษ์แม่ก็อยู่ที่เรือนเรามาตลอด” คุณหญิงอ่อนซ้อยเอ่ยเสียงเศร้าๆ

“อยู่ด้วยกันมาตลอด แล้วเหตุใดกระผมจะรู้สึก
เหมือนว่า ทั้งเจ้าคุณพ่อ และคุณแม่หายหน้าหายตาไปจาก
กระผมเล่าขอรับ”

คุณหลวงกฤษฎีฯยังคงถามอย่างงงและไม่แน่ใจกับกาล
เพลลาที่ผ่านมา คงมีเพียงท่านเจ้าคุณเรื่องส่งกับคุณหญิงอ่อนซ้อย
กระมังที่เข้าใจถึงกาลเพลลาที่ผ่านมา หากแต่ทั้งสองจะเอ่ยถึง
เหตุการณ์ที่ผ่านมา คนที่กำลังสับสนและงวยงงอยู่กับชีวิตของ
เขาเองก็จะยิ่งพาลงงวยงวยมากยิ่งขึ้น

“อาละพอกฤษฎีฯ เมื่อคืนก็แอบไปหาคุณเดือนมาตลอด
ทั้งคืน กลับมาเรือนก็จวนสว่าง เชียงนั้นก็นอนพักผ่อนอยู่ที่
เรือนเล็กนี่ไปก่อนนะ พ่อกับแม่จะกลับเรือนใหญ่สักหน่อย แล้ว
พ่อจะให้ยายเข้มจัดเตรียมข้าวปลาอาหารขนมนมเนยผลไม้มาให้
ถึงเรือนเล็กนี่เลย”

ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งบอกอย่างอ่านใจ อ่านความรู้สึกของ
คุณหลวงกฤษฎีฯออก ที่แอบหลบมาอยู่ที่เรือนเล็กทำยสวนก็
ปรารถนาที่จะหลบหนีหน้ากาลลง เป็นธรรมดาของคนที่ไม่โดน
เสน่ห์ยาแฝด ยามที่โดนก็แสนรักใคร่เสน่ห์หาไม่ปรารถนา
ห่างไกลแม้แต่นิดเดียว ยามเสน่ห์ยาแฝดคลายความรู้สึกที่เคย

เพียงเฉยชากลับกลายเป็นความซัง ความซังที่ไม่ปรารถนาแลเห็นแม่เพียงเงา

“ดีเลยขอรับเจ้าคุณพ่อ เยี่ยงนั้นเจ้าคุณพ่อก็บอกให้ยายแหม่มช่วยเก็บเอาผ้าผ่อนของกระผมมาไว้ที่เรือนเล็กนี้ด้วยจะเป็นการดีมากๆ เทียวขอรับ กระผมไม่รู้เป็นอันใดขึ้นมา ขึ้นเรือนพอแลเห็นหน้ากาหลงมันกลับมีอาการร้อนรุ่มกัลคคุ่มใจไม่ปรารถนาแลเห็นหน้าหล่อนแม่เพียงเงา หากกาหลงต้องตายจากโลกใบนี้ไปแล้ว ลางทีกระผมก็คงไม่เผา ไม่เหยียบแม่เพียงเงา”

คุณหลวงกฤษฎ์ยังคงพูดไปเรื่อยๆ พูดไปตามความรู้สึกลึกของเขาเอง ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งกับคุณหญิงอ่อนซ้อยจึงหันมาสบตากันอีก ต่างฝ่ายต่างส่งยิ้มให้แกกันอย่างมากไปด้วยความหมาย เพียงคุณหลวงกฤษฎ์มีกิริยาทำที่ที่เปลี่ยนไปต่อกาหลง ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งยังยิ้มจนหนวดกระดิก และหากท่านจะได้รับฟังความที่คุนหญิงอ่อนซ้อยต้องบอกแก่ท่าน ในเรื่องที่กาหลงขู่บังคับคนของหล่อนเองไปเติมเสน่ห์กับแม่หม่อวบให้กลับมารักหลงกาหลงอีกครั้ง ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งคงได้หัวเราะจนฟันหลุดกระเด็นออกจากปากเขาแน่

ยัง!!! คุณหญิงอ่อนซ้อยยังไม่อาจพูดใดๆให้ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งได้รับรู้เรื่องราวใดๆต่อหน้าคุณหลวงกฤษฎีไม่ได้ เรื่องสำคัญมันก็ต้องคุยกันเพียงลำพังสองสามีภรรยาเท่านั้น คิดมาถึงตรงนี้รอยยิ้มอันแสนหวานและมากไปด้วยชัยชนะของคุณหญิงอ่อนซ้อยจึงปรากฏขึ้นมากับริมฝีปากของนาง ช้ำดวงตายังระรินจนอีกฝ่ายยิ่งปรารถนาจะรู้ความจากศรีภรรยาของท่านให้มากยิ่งขึ้น จึงรีบชักชวนคุณหญิงอ่อนซ้อยลงจากเรือนเล็กในที่สุด

“เอาละแม่อ่อน เรายีบกลับเรือนกันก่อนเถิด จะได้ให้ยายแหม่มรีบเตรียมข้าวปลามาส่งให้พ่อกฤษฎี”

“เจ้าคะ” สิ้นคำจากท่านเจ้าคุณเรื่องส่ง คุณหญิงอ่อนซ้อยจึงรีบค้ำด้วยน้ำเสียงที่ใสๆ ดวงตาเป็นประกายเหมือนเด็กเล็กที่มีหัวใจอยู่บนศีรษะ จากนั้นทั้งสองจึงพากันก้าวออกมาจากเรือนเล็กในทันที

.....

แสงเหลืองทองอ่อนๆของดวงตะวันที่ใกล้ลับขอบฟ้าโลกก็พ่นคลายลงด้วยสีส้มและเสียงกระซิบของเกลียวคลื่น สัมผัสอันอ่อนโยนของคลื่นแต่ละสายเตือนให้ทุกคนบนโลกหยุดพักและทอดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่พาค้ำใจกายที่เหนื่อยมาทำงานและการใช้

ชีวิตในแต่ละวัน และหันมาโอบกอดความงามของธรรมชาติที่รอบตัว ขอให้ช่วงแห่งความสุขและความสงบเติมเต็มหัวใจของมนุษย์ทุกรูปทุกนามบน โลกใบนี้ได้ทะนุถนอมทุกช่วงกาลเวลาของยามที่ตะวันตกดิน

ภายในห้องนอนของคุณสินกับนั่งอุ่น หากแต่เป็นบนเรือนใหญ่ของท่านเจ้าคุณสรרך คุณสินที่ถือครองสิทธิ์ของความเป็นน้องชายต่างมารดาของท่านเจ้าคุณสรרךที่บัดนี้ได้ทำตนเป็นตั้งเจ้าของเรือนแทนท่านเจ้าคุณสรרך และกำลังนั่งขัดตะหมาดอยู่กลางห้องนอนที่ถูกจัดคงคามด้วยเครื่องใช้สวยดี ๆ ที่มีทั้งโต๊ะตู้ เตียงอันเป็นไม้สักทองทั้งสิ้น และยังแกะสลักด้วยฝีมือช่างชั้นดีอีกด้วย

“คุณสินเจ้าคะ” เสียงของนั่งอุ่นหรือคุณอุ่นดังขึ้น พลางขยับกายเข้าใกล้ชิดกับร่างของคุณสินที่กำลังนั่งส่องพระอยู่ตรงหน้า

“เรียกฉัน แล้วเงียบเสียงไปเยี่ยงนี้ มีอันใดก็พูดมาเถิดแม่อุ่น”

คุณสินหันมามองหน้านั่งอุ่นหรือคุณอุ่น แล้วพูดเสียงราบเรียบ ไม่ดุคั้น ไม่คุกเขลนตั้งก่อน ถึงไม่เคยรัก ไม่เคย

ปรารถนานั่งอุ่นแต่แรก ซ้ำยังซึ้งในความเป็นทาสของนั่งอุ่นเสีย อีกด้วย แต่เพราะนั่งอุ่นมันมีบุตรีที่แสนสวยและยังเป็นภรรยา ของคุณหลวงกฤษฎีเสี่ยอีกด้วย คุณสินจึงถือว่ากาหลงบุตรีที่เกิด จากนั่งอุ่นทำคุณให้แต่เขา ในฐานะของพ่อ

“ก็ไหนคุณสินสัญญากับอีนันว่า จะพาอีนันไปที่เรือน คุณหลวงกฤษฎีไงเจ้าคะ อีนันนะคันปากจนจะขาดใจตายอยู่แล้ว อยากไปบอกให้กาหลงของเราได้รู้ตัวว่า คุณหลวงกฤษฎีแอบมา หลับนอนอยู่ที่ศาลาท่าน้ำหน้าเรือนของเรา”

ประโยชน์ท้าวของนั่งอุ่นเอ่ยเสียงหนักแน่นอย่างภาคภูมิใจ กับคำว่าเรือนของเรา แม้ในหัวใจยังขุนข้องอยู่กับเรื่องที่คุณ หลวงกฤษฎีแอบมาหลับนอนอยู่ที่ศาลาท่าน้ำหน้าเรือนเพียงลำพัง เขาควรที่ต้องอยู่แต่ภายในห้องนอนกับกาหลง อยู่เพื่อมอบความ รักให้แก่กาหลง ทำราวกับหมดสิ้นรักต่อกาหลงไปแล้ว ไม่รัก และอาจถึงขั้นจนไม่ปรารถนาอยู่ร่วมห้องหอเดียวกันได้ หากเขา เป็นเยี่ยงนี้กับกาหลง นั่นมีเหตุเดียว คือเสน่ห์ที่ทำให้ไว้อาจเสื่อม คลายลง

“มันยังไม่ถึงเวลาที่ต้องไป แม่อุ่นก็ใจเย็นๆก่อนเถิดน้า”

คุณสินบอกเสียงแผ่ว นิ่งอุ้นตัวคางตาส่งก้อนให้แกเขา
อย่างแสนงอน ระเบิดกระเฟียดพุดขึ้นอีกว่า

“แล้วเมื่อใดกันเจ้าคะ คุณสินจึงพร้อมจะพาอิฉันไปพบ
กาหลงลูกของเรา แต่เข้ามาแล้วนะเจ้าคะ พออิฉันถามคุณสินก็
ว่ายังไม่ถึงกาลเพลลา แล้วมันจะอีกนานไหมเจ้าคะว่าจะถึงกาล
เพลลานะเจ้าคะ”

“รอดีกอีกหน่อย แม่อุ้นเองก็รู้แก่ใจดีแล้วมิใจรี ทุกครั้ง
ที่เราไปหากาหลง ต้องแอบหลบๆซ่อนๆคนบนเรือนนี้
โดยเฉพาะนั่งปริกที่ระยะหลังๆมา มันทำตัวเหมือนพวกทางการที่
คอยจับโจรเสี้ยมเขียงนั้น”

สิ้นคำจากคุณสิน นิ่งอุ้นจึงได้แต่นั่งทำตาลอยอย่าง
ครุ่นคิด มันก็จริงอย่างกับที่คุณสินเอ่ยขึ้นมา ไม่ว่าจะนั่งอุ้นจะทำ
อันใดก็จะมีดวงตากลมโตของนั่งปริกที่คอยจ้องมองหลอกหลอน
ไปเสียทุกหนทุกแห่ง

“คุณสินพูดมามันก็จริงเจ้าคะ ระยะหลังๆมานั่งปริกมัน
คอยจับจ้องมองอิฉันเหมือนกับว่าอิฉันเป็นคนร้ายที่ทางบ้านเมือง
ต้องการตัวเสี้ยมเขียงนั้น รีนั่งปริกมันจะแอบรู้ว่า อิฉัน คุณสิน

และลูกกาหลงของเราเป็นต้นเหตุที่ทำให้นางคุณเดือนมันตายจาก
ไปนะเจ้าคะ”

“แม่อุ่น ฉันเตือนมาหลายครั้งแล้วนะ ว่าห้ามพูดไปถึง
เรื่องนี้เด็ดขาด หน้าต่างมีหู ประคุมีช่อง”

คุณสินตะคอกเสียงขุ่น นังอุ่นจึงก้มหน้านิ่ง เงียบไป
เป็นครู่ใหญ่ๆก่อนเอ่ยกระไรขึ้นมาอีก

“อีนันขอประทานโทษเจ้าคะ ที่พูดไปก็เพราะอีนันห่วง
ความเป็นสุขสบายของเราทั้งสามคนพ่อแม่ลูกต้องดับไปเพราะนัง
ปรกมันต่างหากเจ้าคะ”

นังอุ่นพูดเสียงอ่อนเศร้า พลังเสแสสร้างทำหน้าละห้อย
ปรารภนาให้อีกฝ่ายเวทนา

“เมื่อกลัว แม่อุ่นก็อย่าได้เอ่ยไปถึงเรื่องอีนันคุณเดือน
เด็ดขาด นี่ตะวันก็ใกล้จะตกดินแล้ว เราเตรียมตัวไปที่เรือนของ
คุณหลวงกฤษฎ์กันได้แล้ว”

คุณสินบอกลีงแผ่ว นังอุ่นจึงยิ้มอย่างเต็มหน้า ยิ้ม
อย่างไร้กังวลใดๆ เพียงได้พบเจอกับกาหลงอะไรอะไรที่ยัง
คลุมเครืออยู่กับใจอาจเงือเงางลงได้ในทันที โดยเฉพาะเรื่องที่คุณ

หลวงกฤษฎีเอบมาหลับนอนอยู่ที่ศาลาท่าน้ำหน้าเรือนของท่าน
เจ้าคุณสรรค์เพียงลำพังนั่นเอง

.....

กว่าที่คุณสินจะพายเรือจากเรือนของท่านเจ้าคุณสรรค์
มายังเรือนของท่านเจ้าคุณเรื่องส่งก็ตะวันลาลับขอบฟ้าไปแล้ว
ทั้งคุณสินและนั่งอุ่นจึงค่อยๆก้าวขึ้นมابนศาลาท่าน้ำหน้าเรือน
ไทยหลังใหญ่และสว่างของท่านเจ้าคุณเรื่องส่งอย่างพยายามให้
เสียงบ่นให้มากที่สุด ก็ด้วยเกรงจะมีบ่าวไพร่ที่เรือนของท่านเจ้า
คุณเรื่องส่งคนใดคนหนึ่งมาแลเห็นเสียก่อน และจากนั้นบ่าวไพร่
คนนั้นก็จะต้องเก็บความไปฟ้องกับเจ้านายของตนเอง นั่นก็คือท่าน
เจ้าคุณเรื่องส่งกับคุณหญิงอ่อนซ้อย ถึงทั้งสองยังไม่เคยแสดง
กิริยาทำที่รังเกียจคุณสินกับนั่งอุ่นแต่อย่างไร หากแต่สายตาของ
ทั้งสองที่มองมายังคุณสินกับนั่งอุ่นมันแปลกประหลาดนัก
เหมือนสายตาที่ไม่ไว้วางใจใดๆต่อทั้งสอง ทั้งที่คุณสินกับนั่งอุ่น
ก็ไม่ต่างจากญาติพี่น้องใดๆกับท่านเจ้าคุณเรื่องส่งกับคุณหญิง
อ่อนซ้อย ก็เพราะเกี่ยวดองกันทางฝ่ายลูกๆของทั้งสองฝ่าย
นั่นเอง

ทั้งสองต่างพากันจับมือเดินกันอย่างช้าๆ ดวงตาของนังอ่อนหรือคุณอ่อนก็ยังพยายามมองผ่านความมืดไปรอบๆ กายขณะที่พากันก้าวขึ้นมาบนกระไดเลื่อน ยังไม่ทันพ้นกระไดเลื่อนเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนคร่ำครวญเหมือนคนบ้าคลั่งของกาหลงได้ดังสนั่นจากบนเรือน ทั้งเสียงชอยเท้ากระทืบพื้นกระดานเรือนดังโครมๆ และเสียงขว้างปาข้าวของที่ตั้งอยู่ภายในห้องนอนของกาหลง นังอ่อนหรือคุณอ่อนหยุดฝีเท้าชะงักอยู่ตรงกระไดขั้นสุดท้ายก่อนที่จะก้าวพ้นกระไดและเดินขึ้นระเบียงเรือน

“คุณสินเจ้าคะ ได้ยินเสียงกาหลงลูกเราไหมเจ้าคะ
กาหลงร้องเหมือนโดนผู้ใดรังแกเสียยิ่งงั้น”

นังอ่อนหรือคุณอ่อนบอกเสียงสั้นๆ ด้วยรักและห่วงใยในบุตรคนเดียวของนางเอง คุณสินหันขวับ มองหน้านังอ่อนหรือคุณอ่อนด้วยดวงตาที่ตื่นตระหนกตกใจ

“ใช่ เสียงกาหลงลูกเราจริงๆ ด้วย ใครมันบังอาจมารังแกลูกของกู คุณหลวงกฤษฎีอยู่ไหน เหตุใดจึงปล่อยให้กาหลงต้องโดนรังแกเชยงนี้ รี คุณหลวงกฤษฎีนั่นแหละที่เป็นฝ่ายรังแกลูกของกู”

คุณสินคำรามเสียงเข้ม ดวงตาเข็มโหดฉายแววอำมหิต
 อย่างน่าหวาดกลัว จนแม้นั่งอุ่นหรือคุณอุ่นที่อยู่ข้างกายยังหวาด
 พวาทวาดกลัวกับดวงตาคู่นั้นของคุณสิน จนเกือบลืมหิวและเพลอ
 ครุ่นคิดไปถึงเมื่อครั้งกาลก่อนที่ยังเป็นทาสอยู่ และคุณสินที่เป็น
 น้องชายต่างมารดาของท่านเจ้าคุณสรศักดิ์ได้คุตะคอกเข้าไปใส่หน้า
 นั่งอุ่นกลัวจนเกือบทรุดกายลงนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้น แล้วก็หันหน้า
 มองแต่พื้นกระดานเรือนอย่างกับเมื่อครั้งที่เคยเป็นทาส

“ไป๊ แม่อุ่น รีบๆก้าวกระโดดขึ้นเรือนกันก่อน”

คุณสินหันไปพูดกับนั่งอุ่นเสียงเข้ม นัยน์ตาแข็งกระด้าง
 มีแววห้วงใยในตัวบุตรอย่างแจ่มชัด นั่งอุ่นสะดุ้ง แต่ก็พยักหน้า
 ซ้ำๆก่อนที่ทั้งสองจึงพากันก้าวขึ้นจนพ้นกระไดเรือน และเดิน
 ผ่านระเบียงเรือนเข้ามาภายในห้องโถงใหญ่ของเรือน คุณสิน
 เหลือบตาไปมองรอบๆห้องโถงใหญ่ของเรือน เงิบ เงิบก็
 เพราะไม่มีผู้ใดอยู่ภายในห้องโถงใหญ่สักคน ดึกมากแล้วทุกๆ
 คนคงพากันเข้าไปพักผ่อนหลับนอนอยู่แต่ภายในห้องนอนของ
 ตนเอง คุณสินจึงหันมาพยักหน้ากับนั่งอุ่นหรือคุณอุ่นและเอ่ย
 เสียงแผ่วขึ้นมา

“สงสัยทุกคนคงพากันเข้าห้องหลับนอนภายในห้อง
ของตัวเองกันหมดแล้ว โดยเฉพาะไอ้เจ้าคุณเรื่องส่งกับนั่ง
คุณหญิงอ่อนซ้อย เรารีบเข้าไปหากาหลงที่ห้องของกาหลงกัน
เถิดแม่อ่อน”

“เจ้าคะ” นั่งอ่อนหรือคุณอ่อนรับคำ แล้วทั้งสองต่างก็พากัน
เดินมาหยุดอยู่ที่หน้าห้องนอนของกาหลง เสียงกวีร้องเหมือน
คนบ้าคลั่ง เสียงซอยเท้ากระทบพื้นกระดานเรือดังโครมๆ คุณ
สินจึงยกมือขึ้นเคาะประตูหน้าห้องในทันที

“กลับมาแล้วรีเจ้าคะคุณหลวงกฤษฎ์ หายหัวไปอยู่เสียที่
ใดมาเป็นวันๆคืนๆเล่าเจ้าคะ”

เสียงควาดแว๊ตๆของกาหลงได้ดังขึ้นพร้อมกับเสียงบาน
ประตูได้ถูกเปิดออกกว้าง ร่างบางของกาหลงที่อยู่ในชุดโจง
กระเบนสีเขียว ห่มสไบสีส้ม สวมเครื่องประดับที่เป็นทองคำแต่
ศีรษะจรดปลายเท้า ใบหน้าบูดบึ้ง ผมเผ้ายุ่งเหยิงคล้ายรัง
นกกระจอก และภายในห้องนอนก็ยังมีเครื่องเบญจรงค์ลายคราม
เก่าที่เป็นโถสวยๆงามๆ กระถางลายสวยโบราณที่เป็นทรัพย์
สมบัติแต่เก่าก่อนของบิดาท่านเจ้าคุณเรื่องส่งที่ตกแตกกระจายอยู่
เกลื่อนกลาดภายในห้องนอน พอหล่อนได้เห็นผู้ที่มาเคาะประตู

เรียกไม่ใช่คนที่หล่อนเฟีารอคอย และไม่ใช่เจ้าของเรือนเคียงท่าน
เจ้าคุณเรื่องส่งกับคุณหญิงอ่อนซ้อย หรือแม่แต่จะไขไ้อัจฉกับนัง
ไร แต่เป็นคุณสินกับนังอ่อนหรือคุณอ่อนบิดามารดาของหล่อนเอง
หยดน้ำตาขังไหลรินอาบหน้า และโผเข้าสวมกอดนังอ่อนหรือคุณ
อ่อนไว้แนบแน่น สะอื้นให้อยู่กับอกของนังอ่อนหรือคุณอ่อน

“คุณแม่ขา คุณหลวงกฤษฎีเขาไม่รักกาหลงแล้วค่ะ”

หล่อนสั่นสะอื้นพูดอย่างปากคอสั่นพร่ำรำพันถึงแต่ความ
เจ็บปวด เจ็บช้ำภายในใจของหล่อนให้ทั้งสองได้รับรู้ คุณสิน
กับนังอ่อนหรือคุณอ่อนจึงหันมองหน้ากันอย่างมีความนัย

“เราเข้าไปคุยกันในห้องของลูกก่อนเกิดจะกาหลง”

นังอ่อนหรือคุณอ่อนเป็นคนพูด กาหลงจึงประทับประคอง
พานังอ่อนหรือคุณอ่อนเข้ามาภายในห้องนอนของหล่อน โดยที่มี
ร่างสูงใหญ่ของคุณสินก้าวตามมาติดๆ และคุณสินคนที่ก้าวตาม
เข้ามาทีหลังก็ยังไม่ลืมที่จะปิดบานประตูเสียนสนิท

////////////////////////////////////

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ 38 “วริษฐา”

“ทำใจดีๆไว้เนะกาหลงลูกพ่อ มีอันใดค่อยพูดค่อยจากัน
พ่อกับแม่จะไม่มีวันทิ้งลูกแน่นอน”

พอหลบตัวอยู่แต่ภายในห้องนอนของกาหลงทั้งสามคน
พ่อแม่ลูก เสียงของคุณสินเอ่ยขึ้นอย่างอ่อนโยนนิ่งมวล ดวงตา
ที่จ้องมองมายังร่างบางของกาหลงที่ยังคงซบแนบอิงอยู่กับอก
ของนางอุ่นหรือคุณอุ่นด้วยรักและเวทนาต่อบุตรจับขี้หัวใจ
นับวันคุณสินก็จะคู่รักใคร่หวังใยต่อกาหลงมากยิ่งขึ้น หรืออาจ
เป็นเพราะอายุอานามที่มากขึ้น จึงมีความเป็นพ่อและมีความ
รับผิดชอบชั่วดีมากขึ้นกว่าแต่ก่อนที่ผ่านมา หากแต่การรับผิดชอบ
ของคุณสินก็ไม่ต่างไปจากดาบสองคมที่ไม่ว่ากาหลงจะจับต้อง
ด้านใดของดาบก็ต้องเจ็บปวดไปเสียทุกด้าน

“คุณพ่อขา กาหลงจะทนไม่ไหวแล้วนะคะ คุณ
หลวงกฤษฎีไม่เคยรักกาหลงเลย ไม่รักแม่ปลายก้อย หัวใจของ
เขายังคงมันอยู่แต่กับอีนั่งคุณเดือนเพียงผู้เดียว ขนาดมันตายจาก
โลกนี้ไปแล้ว คุณหลวงกฤษฎียังคงคร่ำครวญหาแต่มัน”

กาหลงว่าพาลงยกมือขึ้นตบหน้าของหล่อนเองอย่างแรงๆ
เสียดังหลายครั้ง ด้วยเจ็บใจ แค้นใจ ริษยารุนแรงที่มีต่อผู้ที่

ล้วงลับไปแล้ว จนนั่งอุ่นต้องรีบปราม แย่งมือของหล่อนมากุมไว้แน่น จ้องมองหน้ากาหลงอย่างสุดแสนสงสาร

“อย่าจะกาหลง ลูกอย่างทำร้ายตัวเองเยี่ยงนี้เลย รู้ไหม เพียงแม่ได้แลเห็นหยดน้ำตาบนใบหน้าของลูกแล้วใจแม่แทบขาดรอนๆ นี่แม่ยังต้องมาแลเห็นกาหลงตบหน้าตัวเองเยี่ยงนี้อีกด้วย แม่ทนไม่ได้”

นั่งอุ่นหรือคุณอุ่นกริดเสียดอย่างสุดรัก สุดสงสารต่อกาหลงยิ่งนัก ไม่ว่าจะกาหลงจะเจ็บที่ตรงหัวใจ หรือเจ็บที่ตรงกาย นั่งอุ่นเองก็เจ็บตามไปด้วย ช้ำยังเจ็บมากยิ่งขึ้นไปอีก

“กาหลงเจ็บใจนี้คะคุณแม่ อีนั่งคุณเดือนที่เราอุตส่าห์ช่วยกันส่งวิญญาณมันไปนรกแล้ว แต่วิญญาณของมันยังหวนกลับมาหลอกหลอนหัวใจของกาหลงให้ต้องเจ็บเจียนตายได้อีกสิคะ”

กาหลงพูดเสียงสั่นสะอื้น เจ็บใจ แค้นใจแม้กระทั่งผู้ที่ล้วงลับไปแล้ว และต้องล้วงลับไปด้วยฝีมือของหล่อนกับบิดามารดาของหล่อนอีกด้วย ไม่สำนึกในผิด แล้วยังโยนผิดไปยังผู้ที่ไม่เหลือแม้ลมหายใจอยู่บน โลกใบนี้

“ว้าย!!! กาหลง แม่บอกหลายครั้งหลายเพลามาแล้วนะ
จะ ว่าอย่าเอ่ยไปถึงเรื่องความตายของอินั่งคุณเดือนมัน หน้าต่าง
มีหู ประตุมิช่อง ประเดี้ยวมิใครมาได้ยินเข้าเราสามคนพ่อแม่ลูก
ก็จะพากันเดือดร้อนกันนะจ๊ะ”

นั่งอุ่นหรือคุณอุ่นรีบอบรมสั่งสอนกาหลงขึ้นมาทันที
หากอีกฝ่ายยังคงเชิดหน้าถือดี

“บนเรือนนี้มีเพียงกาหลง และไอ้ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งกับ
อินั่งคุณหญิงอ่อนช้อยเพียงเท่านั้น ปานนี้มันทั้งสองก็คงมุดหัวอยู่
แต่ภายในห้องนอนของพวกมัน มันทั้งสองคนไม่เคยใส่ใจใด
ใดๆกับกาหลงดอกกะ มันทั้งสองมองกาหลงเหมือนมองเห็บ
หมัดหมา แม่หมาได้ถูเรือนของมันจะแลดูมีค่ามากยิ่งขึ้นเสียกว่า
กาหลงที่เป็นสะเก็ดไขของมัน”

กาหลงพูดเสียงสั่นสะอื้น ถึงพูดความจริง หากเพราะ
ความจริงทุกๆถ้อยคำที่เอ่ยออกมานั้นมันช่างเจ็บปวดเหลือแสน
เกินกว่าที่หัวใจของหล่อนจะทานทนได้ แต่หากต้องเก็บไว้กับใจ
หล่อนแต่เพียงผู้เดียวก็ไม่ต่างไปจากอกกัลดหนองที่ต้องระบาย
ออกมาเสียบ้าง ยิ่งเก็บ ยิ่งเจ็บ

“กาหลง พ่อเองก็เสียใจอยู่ไม่น้อยเลยนะ ที่ต้องมาพบ
ลูกในสภาพที่เศร้าโศกเยี่ยงนี้ มีอันใดที่เป็นเรื่องคับอกคับใจก็พูด
มาเถิดนะ พ่อกับแม่พร้อมที่จะรับฟังความทุกข์ของคุณ”

คุณสินเอ่ยเสียงอ่อนโยน ดวงตาคู่ใหญ่ที่มอมมาลัย
บุตรสาวเปี่ยมไปด้วยรัก สงสาร และสำนึกผิดเมื่อครั้งอดีตที่ไม่
ยอมรับกาหลงเป็นบุตรแต่แรก หากเขายอมรับ และเลี้ยงดูหล่อน
ไม่ทอดทิ้งหล่อนกลางที่ชีวิตของกาหลงอาจดีกว่าที่เป็นอยู่
โดยเฉพาะสภาพจิตใจที่ต้องเหวี่ยงเวงด้วยไร้สิ้นความรักความ
เมตตาจากคุณหญิงลำควน คุณหญิงลำควนที่หลายๆคนมักมอง
ว่าเป็นสตรีผู้สูงศักดิ์และมีเมตตา แท้จริงแล้วคุณหญิงลำควน
กลับแอบซ่อนความริษยาไว้กับใจ หวันเกรงกลัวว่ากาหลงบุตร
ของเขาจะได้ดิบได้ดีเกินหน้าเกินตาคุณเดือนธิดาสาวของนางเอง

“กาหลง แม่เข้าใจทุกๆคำที่ลูกพูดออกมาจะ และแม่คน
นี้ก็จะไม่มีวันปล่อยให้กาหลงลูกของแม่ต้องแบกทุกข์ไว้เพียงผู้
เดียว”

เสียงนังอ่อนแอขึ้นมาบ้างอย่างเศร้าๆ กาหลงที่ยังคงซบ
ไบหน้าอยู่กับอกของนังอ่อนจึงค่อยๆยกหน้าขึ้นมองหน้านังอ่อนทั้ง
น้ำตายังอาบหน้า

“คุณแม่ขา คุณหลวงกฤษฎีเขาคงหมดรักกาหลงไปแล้ว
เมื่อคืนวานเขาก็หายไปทั้งคืน เช้ารุ่งวันใหม่กาหลงก็คิดว่าเขาคง
กลับมาหากาหลง แต่แล้วเขาก็ไม่กลับมา เขาหายหลบหนีหน้า
กาหลงเป็นทั้งวันทั้งคืน เขาไม่เคยเป็นเยี่ยงนี้มาก่อนเลยคะคุณแม่
แม่”

สิ้นคำที่แสนอ่อนเศร้าระคนสิ้นสะอื่น และก็ตามมาด้วย
เสียงร่ำไห้โหยขึ้นมา ใบหน้างามยังคงเหลือกมลิ่งอยู่ที่อกของนาง
อ่อน นางอ่อนจึงใช้มืออีกข้างขึ้นลูบที่ศีรษะของกาหลงอย่างแผ่วเบา
ทั้งรักและสงสาร แต่ก็ผลอสบตากับคุณสินอย่างมีความหมาย
คุณสินพยักหน้าให้แก่ นางอ่อนอย่างรู้ความนัยซึ่งกันและกัน
เหตุการณ์ทั้งหมดมันฟ้องไปแล้วว่า เสน่ห์ยาแฝดที่แม่หม่อวบ
ทำให้คุณหลวงกฤษฎีต้องรักหลงกาหลงนั้น ได้คลายลงสิ้นแล้ว
ฉะนั้นเรื่องที่คุณสินกับนางอ่อนตั้งใจจะมาพูดกับกาหลงในเรื่องที่
คุณหลวงกฤษฎีได้ไปนอนอยู่ที่ศาลาท่าน้ำหน้าเรือนท่านเจ้าคุณ
สรรค์จึงต้องพากันหุบปาก เพราะรู้ว่ายิ่งพูดให้กาหลงรับรู้
กาหลงต้องเจ็บปวดหัวใจมากยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน

“กาหลงจ๊ะ และไอ้จัญกับนางโรมันสองตัวผัวเมียมัน
ไม่ได้ขึ้นมารับใช้ลูกบนเรือนกันหรือจ๊ะ”

พอหัวใจกระหวัคมาถึงไอ้จัญกับนั่งไรที่คุณสินได้จ้างให้
มาดูแลรับใช้กาหลงขึ้นมาได้ นั่งอุ่นหรือคุณอุ่นก็เอ่ยถามขึ้นมา
ทันที

เพียงนั่งอุ่นหรือคุณอุ่นได้เอ่ยไปถึงไอ้จัญกับนั่งไร
กาหลงยั้งรำไให้สั้นสะอื้นไปทั้งตัวก่อนโด้ตอบใดๆออกมา

“มันสองตัวผิวเมียไม่อยู่ดอกคะคุณแม่ กาหลงให้มันไป
พบแม่หมออวบ” กาหลงบอกเสียงสั้นสะอื้น

“ไปพบแม่หมออวบ ไปพบเรื่องอันใดริกาหลง”

คุณสินถามเสียงรวดเร็ว ใจยิ่งหวาดหวั่นมากยิ่งขึ้น เกรง
ว่าสิ่งที่กำลังกลัวจะเป็นจริง เป็นจริงเรื่องเสน่ห์ยาแฝดเสื่อมคลาย
ลงนั่นเอง

“กาหลงให้มันสองตัวผิวเมียไปพบแม่หมออวบก็เพื่อไป
เดิมเสน่ห์ยาแฝดให้คุณหลวงกฤษฎีกลับมารักหลงกาหลง
เหมือนเดิมคะคุณพ่อ คุณพ่อคงไม่ทราบดอกคะ ว่าเสน่ห์ยาแฝด
มันเสื่อมคลายไปแล้วคะ”

สิ้นคำที่แสนอ่อนเศร้าจากกาหลง คุณสินกับนั่งอุ่นจึง
หันขวับจ้องมองหน้ากันและกันอย่างอ่านความในใจของแต่ละ

คนได้เป็นอย่างดี สิ่งทีกลัว สิ่งทีหวาดหวั่น สิ่งทีสงสัยได้เกิดขึ้นมาจริงแล้ว

“เอาละนะกาหลง เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างมันได้มาถึงตรงนี้แล้ว พ่อกับแม่ก็จะขออยู่ช่วยลูกเอง”

คุณสินบอกเสียงหนักแน่น ดวงตามีแววจริงจังทีมีทั้งความอาฆาตพยาบาทต่อทุกๆคนทีเป็นมารความรักของกาหลง

“คุณสินเจ้าคะ แล้วเราสองคนจะอยู่ดูแลลูกกันได้อย่างไรเจ้าคะ ในเมื่อไอ้ท่านเจ้าคุณเรื่องส่งกับอีนั้นคุณหญิงอ่อนช้อยมันซังหน้าลูกเราอยู่”

นังอ่อนหรือคุณอ่อนเอ่ยถามอย่างรู้แจ้งแก่ใจถึงความชิงชังทีท่านเจ้าคุณเรื่องส่งกับคุณหญิงอ่อนช้อยมีให้แก่กาหลงบุตรชายนาง เมื่อซังลูกมีรีทีจะมีน้ำใจต่อผู้ทีเป็นบิดามารดาเชี่ยกับนาง และคุณสินนั้น คุณสินมองหน้านังอ่อนแล้วส่ายมืออย่างน่ากลัวก่อนตอบ

“แม่อ่อนจะหวั่นเกรงใดๆไปเล่า เราก็อยู่บนเรือนนี้ละ อยู่ในฐานะของพ่อตาแม่ยายคุณหลวงกฤษฎีนั้นใจ” สิ้นคำคุณสินก็อ้าปากกว้างๆและส่งเสียงหัวเราะดังสนั่นอย่างสะใจ

คนเขี่ยคุณตินแล้ว เมื่อปรารถนาถึงใด จะกระทำสิ่งใด
แล้วขอมสมตั้งใจปรารถนาทุกอย่าง ด้วยคิดง่ายๆ คิดเข้าข้างตัว
“แม่กับพ่อจะอยู่บนเรือนนี้กับกาหลงได้ด้วยหรือจ๊ะ ใน
เมื่อไอ้เจ้าคุณเรื่องส่งกับอีนั่งคุณหญิงอ่อนซ้อยมันซังหน้ากาหลง
ลูกของแม่อยู่นะจ๊ะ” นังอ่อนหรือคุณอ่อนถามกาหลงเป็นเชิงปริศนา
กาหลงก็ไม่ต่างไปจากคุณติน หล่อนพยักหน้าและส่ายมืออย่าง
น่ากลัว

“ได้สิคะคุณแม่ ในเมื่อคุณแม่กับคุณพ่อเป็นถึงพ่อตาแม่
ยายของคุณหลวงกฤษฎี๋นี่คะ”

กาหลงเอ่ยเสียงเข้ม ดวงตาฉายแววโหดเหี้ยมอำมหิตไม่
ต่างไปจากดวงตาของคุณตินสมดังกับคำโบราณที่ว่าไว้ ลูกไม้
ข่อมหล่นไม้ไผ่ไถลต้นนั่นเอง

.....

ยามเที่ยงแสงแดดอุ้บ تابลงหลังคาโรงครัวของท่านเจ้า
คุณสรรค์ โรงครัวเงียบสงบได้เงาไม้พริ้วไหว แม้ในโรงครัว
ยังคงมีบรรดาบ่าวไพร่ที่เป็นหญิงมากหน้าหลายตาหลายๆคนที่
ต่างก้มหน้าก้มตาช่วยกันจัดเตรียมอาหารสำหรับมือเย็นให้แต่ท่านฯ
บนเรือน

นั่งปริกเองก็ยังคงก้มหน้าก้มตาเค็ดใบตำลึงไว้ให้ยายยิ้ม
 สำหรับไว้ทำแกงจืดหมูสับไว้สำหรับคุณหญิงลำดวน นั่งปริก
 ยังคงนั่งเงียบนิ่ง เค็ดใบตำลึงอยู่อย่างเงียบๆ แม้ภายนอกที่มองดู
 เงียบงันของนั่งปริกนั้น ทว่าภายในใจของนั่งปริกยังคงครุ่นคิดถึง
 แต่เรื่องคุณเดือน แกงจืดหมูสับนี้เป็นของโปรดของคุณเดือน
 หรือคุณเดือนเธอมาบอกกับคุณหญิงลำดวนให้บ่าวไพร่เตรียมทำ
 แกงจืดหมูสับ ต้องแน่เลย ก็เพราะความผูกพันระหว่างสองแม่
 ลูกยังคงเกี่ยวพันกันอยู่อย่างเหนียวแน่น แม้คุณเดือนจะหมดสิ้น
 ไปจากความเป็นมนุษย์แล้ว

ครุ่นคิดไป หยดน้ำตาก็ไหลรินลงอาบกับใบหน้า
 ของนั่งปริกอยู่อย่างเงียบๆ พยายามเก็บกลิ่นเสียงสะอื้นไว้กับ
 ทรวง แล้วนั่งปริกก็ต้องสะดุ้งโหยงสุดตัวเมื่อมีเสียงของยายยิ้ม
 ดังขึ้น

“นั่งปริก”

“จ๊ะ ยายยิ้มมีอันใดกับฉันหรือจ๊ะ แหมต้องส่งเสียงเรียก
 ฉันสะดุ้งสนั่นตื่นโรงครัวเทียว เห็นไหมจ๊ะคนอื่นๆเลยพากัน
 จ้องมองมาแต่ทางฉันผู้เดียว” นั่งปริกว่า

“ข้าขอโทษวิยน์งปริก ข้าเพิ่งนึกขึ้นมาได้นะ ว่าท่าน เจ้าคุณสรรค์ท่านเรียกหา ให้เอ็งไปพบท่านที่ศาลาทำน้ำหน้า เรือน ไม่รู้ว่าท่านมีอันใดที่จะสอบถามเอ็งอยู่เปล่านั้นไม่รู้ ปกติ แล้วท่านเจ้าคุณก็หลบตัวอยู่แต่ในห้องพระ รีเอ็งว่าเยี่ยงไรนงปริก อ้าว อีเวรหายหัวไปซะแล้ว”

ชายขี้มบ่น เมื่อหันมาทางนงปริกอีกครั้ง และได้แลเห็น เพียงทางกระเบนไวกุที่นงปริกมันวิ่งถกโจงกระเบนขึ้นสูงยิ่งกว่า ที่เคยสูงเหนือเข่าของมันอยู่แล้ว ทำเหมือนจงใจอวดขาคำๆ ใหญ่ๆของมันเสียยิ่งงั้น

เพียงชั่วครู่ที่ร่างสูงใหญ่ ผิวกายดำคล้ำของนงปริกได้วิ่ง อย่างรวดเร็วเหมือนลิงจากโรงครัวตรงมายังศาลาทำน้ำหน้าเรือน ไทยหลังใหญ่ แลเห็นท่านเจ้าคุณสรรค์นั่งนิ่ง แล้วพ่นยาสูบให้ ควันล่องลอยไปตามอากาศ นงปริกแลเห็นดังนั้นจึงหยุดฝีเท้าที่ กำลังใช้วิ่งเหมือนม้าให้หยุดอยู่กับที่ ทรวดกายนั่งกับพื้นก่อน คลานเข้าเข้ามาหาท่านเจ้าคุณสรรค์

“ท่านเจ้าคุณเรียกหาบ่าวหรือเจ้าคะ” นงปริกถามเสียงแผ่วเบา และก้มหน้าลงมองพื้นกระดานศาลาทำน้ำหน้าเรือนนิ่งๆ

“ข้าก็จะถามหาข่าวคราวของคุณเดือนของข้านั่นละ ได้
 ยินยายยิ้มว่าเอ็งก็คนหนึ่งที่พยายามออกตามหาลูกสาวของข้า นี่ก็
 นานมาแล้ว นานจวบจนถึงครบหกเดือนเข้าไปแล้ว เอ็งพอจะได้
 ข่าวคราวลูกสาวของข้าบ้างไหม”

ท่านเจ้าคุณสรรัศถ์ถามนิ่งๆ แล้วดวงตาคู่ใหญ่ย่นก็ทอด
 มองไปยังกลางลำคลองสายเก่าแก่ ใจของท่านยังกระหวัดไปถึง
 เมื่อครั้งที่คุณเดือนยังเป็นเด็กน้อยหัวจุกอยู่ คุณเดือนมักชอบมา
 แอบเล่นน้ำอยู่ที่หัวกระไดสะพาน เพียงแค่คุณเดือนจะหย่อนขา
 ลงไปในน้ำ นางปริกยังร้องกรี๊ดๆ ราวกับว่าคุณเดือนได้ตายจากไป
 เสียแล้ว หวนคิดถึงเพลาที่นั้น นางปริกนั้นสุดแสนจงรักภักดีต่อ
 คุณเดือนยิ่งนัก

นางปริกนั่งอีกอึดอยู่เป็นนาน ด้วยที่กำลังซังใจอยู่ว่า ควร
 ไม้ที่นางปริกจะยอมเผยความจริงขึ้นมา ก็ยังเกรงว่าหากนางปริก
 เผยความจริงมาแล้ว ท่านเจ้าคุณสรรัศถ์อาจมีอาการที่ไม่ต่างไปจาก
 คุณหญิงลำดวน หากใจของท่านเจ้าคุณสรรัศถ์ยังไม่เข้มแข็งพอ

“พอจะได้ความมาบ้างแล้วเจ้าค่ะ” นางปริกพูดเสียงสั้นๆ
 ใจสุดแสนสะท้านด้วยสงสารทั้งดวงวิญญาณของคุณเดือน และ
 สงสารหัวใจของท่านเจ้าคุณสรรัศถ์

“ได้ความมาแล้ว เยี่ยงนั้นเอ็งยังนั่งอึ้งอมพะนำอยู่ทำไม
พุดออกมาเสียสิ ข้าใจร้อน”

ท่านเจ้าคุณสรรค์ตะกอกเสียดเข้ม ยิ่งแลเห็นท่าทีของนาง
ปรกใจที่ห่วงใยอยู่กับธิดาสาวสวยของท่านต้องเกิดอาการร้อนรน
ขึ้นมา

“ท่านเจ้าคุณยังปรารถนาที่จะพบกับคุณเดือนอยู่ไหมเจ้า
คะ”

“ป๊ะ อีนี้ นางปรกเอ็งจะพุดอันใดก็พุดมาเถิด อย่าได้
เจ้าลำบากสำนวน เล่นลื่นอยู่นั้นอีก”

ท่านเจ้าคุณสรรค์ตะกอกนั่งปรกอีก นางปรกก้มหน้านั่ง
ปล่อยหยคน้ำตาให้รินไหลอาบหน้าคำๆของมันก่อนเงยหน้าคำๆ
ขึ้นมาอย่างตัดสิ้นใจเป็นเด็ดขาดไปแล้ว

“เรื่องที่ว่าจะบอกแก่ท่านเจ้าคุณต้องเป็นความลับ ห้าม
ให้คุณสินกับคุณอุ้นรับรู้เด็ดขาดนะเจ้าคะ”

“แล้วพ่อสินน้องชายข้ากับนังอุ้นมันเกี่ยวข้องกับอันใดกับ
คุณเดือนลูกสาวของข้าด้วยงั้นรี” ท่านเจ้าคุณสรรค์ขมวดคิ้วที่มีสี
ขาวของท่านขณะที่เอ่ยกับนางปรก

“เกี่ยวเจ้าคะ เกี่ยวทั้งคุณสิน คุณอุ้น และคุณกาหลงด้วย เจ้าคะ ท่านเจ้าคุณไปกับบ่าวก่อนนะเจ้าคะ ไปที่ต้นตะเคียนท้ายทุ่งนาของท่านเสียก่อน แล้วบ่าวจะพูดทุกเรื่องให้ท่านเจ้าคุณได้ทราบทุกเรื่องราวที่เกี่ยวกับคุณเดือนเจ้าคะ”

นังปริกบอกลีซิงแผ่วเบา หากแต่ดวงตาคู่กลมโตใหญ่ยังคงมองไปรอบๆ กายด้วยแวตาทิสะแวกระวัง

“ท่านเจ้าคุณรีบไปกับบ่าวก่อนเถิดเจ้าคะ ยิ่งเพลานี้ไม่มีคุณสินกับคุณอุ้นอยู่กับเรือนแล้วด้วย โอกาสที่จะหาความจริงจึงเหมาะแล้วในเพลานี้” นังปริกยังคงพูดต่อไปอีกด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น สีหน้าแวตาทิจริงจังจนผู้ที่เหนือกว่ายังต้องสยมยอม

.....

สองนายบ่าวต่างพากันเดินผ่านสวนไร่่นาจากหลังเรือนใหญ่ของท่านเจ้าคุณสรรค์เอง พอเดินมาจนสิ้นสุดทุ่งนา และมีต้นตะเคียนสูงใหญ่ที่มีอายุเป็นร้อยกว่าปีตั้งเด่นตระหง่าน สายลมก็ได้พัดโหมกระหน่ำมาอย่างรุนแรงและได้พัดพาเอากิ่งไม้แห้งจากบริเวณนั้นปลิวว่อนไปทั่ว พลันสายตาทของท่านเจ้าคุณสรรค์ก็ได้มองไปพบกับร่างบอบบางที่ยังคงอยู่ในชุดไทยสีชมพูทั้งชุดและเป็นชุดเดียวที่คุณเดือนได้สวมใส่ในวันที่ต้องออกเรือนกับคุณ

หลวงกฤษฎี ท่านเจ้าพระยาสรรค์เพ่งมองใบหน้างามหากแต่ไร้ลี
 เลือดของคุณเดือนอย่างสงสาร ริมฝีปากบางงามของเจ้าหล่อน
 ยังคงส่งรอยยิ้มบางๆมาให้แก่ท่านเจ้าคุณสรรค์

“คุณเดือน นั่นใช่คุณเดือนของพ่อจริงๆด้วย”

เพียงหลุดคำรำเรียกหาธิดาสาวสวยของท่าน พลันร่าง
 บางก็ได้เจือจางหายไปต่อหน้าของท่าน ท่านเจ้าคุณสรรค์จึงยก
 มือขึ้นขยี้ที่ตาทั้งสองข้างของท่านก่อนเอ่ยเรียกหาธิดาสาวสวย
 ขึ้นมาอีก

“คุณเดือน คุณเดือน คุณเดือนของพ่อหายไปไหนอีก
 แล้วลูก เหตุใดจึงหายไปเรืวนัก หายไปราวกับหายตัวได้เข็ญ
 นั้น”

สิ้นคำรำเรียกหาจากท่านเจ้าคุณสรรค์ นั่งปริกจึงเงยหน้า
 ขึ้นจากที่ทรุดกายลงนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นแม่พระธรณีด้วยท่าที่
 นอบน้อมทั้งที่อยู่กับเรือนหรือนอกเรือน และเอ่ยเสียงแผ่วเสรำ
 ขึ้นมาว่า

“ท่านเจ้าคุณคะ ที่ท่านเจ้าคุณได้แลเห็นอยู่เมื่อครูนั้นเป็น
 เพียงดวงวิญญาณของคุณเดือนเจ้าคะ มิใช่กายหยาบของคุณเดือน
 แต่อย่างไร”

สิ้นคำจากนังปริก ท่านเจ้าคุณสรרךหันขวับจ้องมอง
 ใบหน้าของนังปริกอย่างเจ็บแค้น แล้วตะคอกเสียงขุ่นซ้องออกมา
 “อึปริก อึปากหมา เอ็งนี่มันจะบังอาจมากเกินไปแล้วนะ
 เหตุใดจึงได้มากล่าวสาปแช่งคุณเดือนลูกสาวของข้าเอียงนี้”

“ท่านเจ้าคุณเจ้าคะเมื่อมาถึงเพลานี้แล้ว ท่านเจ้าคุณจะดู
 จะดำหรือแม้จะมีคำสั่งให้ไอ้จันเขียนตีบ่าวจนขาดใจตายคาหาวย
 บ่าวก็ยอมแล้ว แต่บ่าวก็จะขอพูดแต่ความจริง คุณเดือนเธอจาก
 ทุกๆคนไปแล้วเจ้าคะ จากไปนับแต่วันแรกที่ต้องออกเรือนกับ
 คุณหลวงกฤษฎ์ และผู้ที่ทำให้คุณเดือนต้องจากทุกๆคนไป นั่นก็
 คือ คุณสิน คุณอุ่นและคุณกาหลงเจ้าคะ”

สิ้นคำจากนังปริก ท่านเจ้าคุณสรרךถึงกับยืนตัวชา
 ใจเต้นแรง ทั้งที่ยังไม่ปักใจเชื่อ

“นังปริก เอ็งมีหลักฐานใหม่ที่เอ็งพูดมาทั้งหมด” ท่าน
 เจ้าคุณสรרךกัดฟันถาม นังปริกจึงค่อยๆเยิบเยิบไปที่อาบไปด้วย
 หยดน้ำตาและเอ่ยเสียงสั่นเครือขึ้นมาว่า

“มีเจ้าคะ บ่าวมีหลักฐาน ที่ได้ค้นตะเคียนนั้นไงเจ้าคะ
 บ่าวเคยแอบมาขุดตามที่ดวงวิญญาณของคุณเดือนบอกบ่าวว่า มี

ร่างของเธอฝังอยู่ พอบ่าวแอบมาซุกก็พบกับร่างของคุณเดือนจริง บ่าวจึงได้สร้างแท่นบูชาเล็กๆ ไว้ใต้ตะเคียนนั้นไงเจ้าคะ”

สิ้นคำจากนังปริก ท่านเจ้าคุณสรรค์ถึงกับเข่าอ่อนทรุด กายลงนั่งราวคนสิ้นใจตายอยู่ตรงใต้ต้นตะเคียนนั้น แล้วใช้สองมือตะกุยขุดดินแทนปลั่ว สองมือก็ตะกุยขุดดิน สองดวงตาก็ยังคงปล่อยหยดน้ำตาให้รินไหลเต็มกับไบหน้า ปากคอตันพร่า เรียกหาแต่ชื่อของธิดาสาว ใจสั่นแต่ก็แอบอธิษฐานขออย่าให้เป็นไปตามคำของนังปริก ถึงรู้ว่านังปริกเป็นคนที่พูดตรง ไม่เคยมีคำเท็จใดๆต่อผู้ใดแม้สักคนเดียว

“คุณเดือน คุณเดือน คุณเดือนของพ่อเจ้าอยู่ที่ใด เจ้าคงมีรูดอกว่าพ่อและแม่รักและห่วงใยเจ้ามากเพียงใด”

ปากยังคงคร่ำครวญเศร้าหาบุตร สองมือที่ตะกุยลงกับพื้นแม่พระธรณี เหมือนแม่พระธรณีเมตตาสงสาร เพียงไม่นาน มือของท่านเจ้าพระยาสรรค์ก็ได้ไปจับต้องตรงหัวกะโหลกของใครคนหนึ่ง ดวงตาคู่เหยี่ยวต้นตระหนกตกใจและพยายามเพ่งมองไปยังหัวกะโหลกนั้น และมองไปตามร่างที่ไร้ลมหายใจ นั้น ผ้าสไบสีชมพู ผ้าถุงยกหน้านางสีชมพู กำไลข้อมือทองคำ ลวดลายดอกพิกุลละเอียด เป็นดอกพิกุลขนาดเล็กๆ ที่ร้อยเรียงกัน

เป็นระเบียบเรียบร้อยงดงามสะดุดตาทั้งสองข้อมือยังคงติดอยู่กับ
ข้อมือของร่างนั้น และที่เอวบางยังมีเข็มขัดทองคำลายกระหนก
ไทย ลายพิกุลละเอียดติดอยู่กับเอวบาง

“คุณเดือน คุณเดือน คุณเดือนของพ่อ”

ท่านเจ้าคุณสรรค์คร่ำครวญเหมือนใจจะขาดรอนๆ ลูกที่
เปรียบดั่งกับแก้วตาดวงใจของผู้ที่เป็นบิดามารดา บิดามารดา
ทุกๆคนย่อมไม่ปรารถนาได้แลเห็นร่างที่ไร้สิ้นลมหายใจของบุตร
หรือธิดาก่อนที่จะได้แลเห็นร่างที่ไร้สิ้นลมหายใจของผู้ที่เป็นบิดา
มารดาก่อน

“พ่อมันชั่วเอง เชื่อใจคนง่าย ยิ่งกับคนชั่วเยี่ยงไอ้สิน
ไอ้สินเสียแรงนักที่ถูชบเลี้ยงมันมา ชุบเลี้ยงทั้งตัวมึง ทั้งอิอุ่นเมีย
มึง และยั้งนังกาหลงลูกของมึง แต่มึงทั้งสามยังกล้าเนรคุณกูได้
ลงคอ”

ท่านเจ้าคุณสรรค์คำรามอย่างเจ็บปวดแสนในหัวใจ แค้น
โกรธที่ใจของท่านมันเบาเกินไป รักและชบเลี้ยงผิดคน เลี้ยง
หมาแมวมันยังรู้คุณ แต่ไอ้สามคนมันเลี้ยงเสียชั่วสุด ที่เคยรัก
เคยเมตตาบัดนี้ได้กลายเป็นแค้น

ทั้งคำรามตะโกนคำทอสามคนพ่อแม่ลูกอย่างเจ็บแค้นใจ ร้องไห้คร่ำครวญโหยหวน ตีอกชกหน้าของท่านเองด้วยมือทั้งสองที่ดำๆเปื้อนดินขณะที่ชุดกินหาร่างของคุณเดือน ทั้งยังใช้ศีรษะของท่านเอง โขลกลงกับพื้นแม่พระธรณีเหมือนคนบ้าคลั่ง จนนั่งปรกที่นั่นร้องไห้อยู่ไม่ห่างจากท่าน ได้เอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงที่สั้นเครือ

“อย่าทำร้ายตัวเองไปเลยเจ้าค่ะท่านเจ้าคุณ หากท่านเจ้าคุณต้องเป็นเชี่ยนนี้แล้ว ดวงวิญญาณของคุณเดือนเธอจะไม่ใช่สุขด้วยนะเจ้าค่ะ”

“นั่งปรก ในเพลานี้แล้วข้าก็ยังไม่เห็นว่าจะมีผู้ใดช่วยข้าได้เลย แม้แต่แม่ลำดาवनคุณหญิงของข้าก็กลับกลายเป็นคนวิกลจริตไปเสียแล้ว นอกเสียจากเณรที่พอจะช่วยเหลือข้าได้แก่แก่น ไอ้อีสามคนพ่อแม่ลูกนั่นได้บ้าง”

ท่านเจ้าคุณสรรคส์สารภาพเสียงอ่อนเศร้า มองหน้าทาสผู้ซื่อสัตย์จงรักภักดีอย่างซาบซึ้งในน้ำใจ

“ท่านเจ้าคุณอย่าได้กังวลใจไปเลยเจ้าค่ะ ถึงบ่าวจะเป็นหญิง หากแต่จิตใจของบ่าวมันเข้มแข็งพอ และพร้อมที่จะแก้แค้นแทนทุกๆท่านที่มีพระคุณต่อบ่าวได้ทุกเพลานี้เจ้าค่ะ”

นั่งปรกเอ่ยเสียงแผ่วเสรำ อีกทั้งยังเอ่ยไปถึงแผนการ
 ที่นั่งปรกได้เตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้ว การที่จะสู้รบกับคนที่
 มากไปด้วยเจ้าเล่ห์เพทุบายยิ่งกว่าสามคนพ่อแม่ลูกนั้น มันต้อง
 มีเล่ห์เหลี่ยมที่เหนือไปกว่ากัน สิ่งแรกที่นั่งปรกต้องกำจัดสามคน
 พ่อแม่ลูกนั้นให้จางแค่น คือต้องมุ่งมั่นพากเพียรวิชามนต์ขาวจาก
 พ่อหมอบุญให้สำเร็จไปเสียก่อนเพื่อที่ช่วยล้างวิชามนต์ดำที่แม่
 หมออวบกระทำให้คุณหลวงกฤษฎีต้องหลงรักกาหลงจนลืมคุณ
 เดือน แม้ในเวลานี้เสน่ห์ยาแฝดอาจเจือจางลงไปบ้าง นั่นก็เป็น
 เพราะยังไม่มีกรณีเสน่ห์ยาแฝดแต่อย่างใด คุณหลวงกฤษฎีจึง
 ประเด็ยรัก ประเด็ยชังกาหลง หากแต่ได้มีการถอนเสน่ห์ยา
 แฝดอย่างสิ้นซาก นั่นหมายถึงว่าหัวใจของคุณหลวงกฤษฎีได้รับ
 การปลดปล่อยให้เป็นอิสระหัวใจขึ้นมาทันที เขากลับมาเป็นตัว
 ของตัวเองโดยที่ไม่มีมนต์ดำใดๆมาบังกับหัวใจให้ต้องรักหลง
 กาหลงได้อีกต่อไป.....

////////////////////////////////////

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ 39 “วริษฐา”

ที่เรือนเล็กในบรรยากาศยามค่ำคืนที่สงบนิ่ง เรือนเล็กที่ปลูกอยู่ใต้ต้นมะขามเต่าร่อยกว่าปี ที่หน้าเรือนมีแสงสว่างจากตะเกียง ข้างเรือนเล็กมีต้นกล้วยใบเขียวสวยพริ้วไหวไปตามสายลมที่พัดแผ่วเบาที่หน้าเรือนเล็ก

นางปริกยื่นเกาศีรษะอย่างนึกแปลกประหลาดใจกับเรือนเล็กของพ่อหมอบุญ มาในครั้งก่อนเป็นเพลาที่ตะวันจ้ำอยู่บนท้องฟ้ากลับดูเหงา วังเวงน่ากลัว แต่เมื่อมากลางคืนกลับดูน่าอยู่ น่าพักอาศัยให้คลายเหนื่อย ทั้งที่กาลเพลาค่ำคืนมันควรต้องน่ากลัวกลัวยิ่งเสียกว่าเพลาที่มีตะวันจ้ำอยู่บนท้องฟ้า

“นางปริก มาแล้วเหตุใดจึงไม่กล้าขึ้นมานบนเรือนเล่า”

เสียงของพ่อหมอบุญดังออกมาจากภายในเรือนเล็กข้างต่างไปจากน้ำเสียงในครั้งแรกที่นางปริกได้มาที่เรือนเล็กนี้ ในครั้งนั้นฟังดูดูตันและมากไปด้วยอำนาจarmi หากแต่ครั้งนี้ฟังอ่อนโยนนุ่มนวลเสมือนกับผู้ที่ถือศีลใจบุญคนหนึ่ง แต่มิใช่ผู้ที่ร่ำเรียนวิชามนต์มา แต่พอคุณคิดขึ้นมาได้ ก็พ่อหมอบุญเรียนวิชามนต์ขาวมานี่นะ หาวิชามนต์ดำแต่อย่างไร ร่างนางปริกที่ยืนเกาศีรษะอยู่ตรงหัวกระไดเรือนจึงค่อยๆยกเท้าขึ้นก้าวมาบนเรือน

อย่างช้าๆ พอก้าวพ้นกระไดเรือนที่มีเพียงสามขั้นกระได และ
 บานประตูเรือนก็ได้ถูกเปิดออกกว้างขึ้นมาเอง โดยที่ไม่มีมือของ
 ผู้ใดเปิดให้แขกที่มาเยือน นังปริกถึงกับยืนตัวสั่น ใจขาด้วย
 หวาดกลัว แต่ก็ยังพยายามทำใจให้กล้าแกร่ง ภายในเรือนมี
 ตะเกียงหลายๆดวงที่จุดสว่างไว้รอบเรือน นังปริกจึงค่อยๆคลาน
 เข้าเข้ามาหาพ่อหมอบุญ แล้วพนมมือขึ้นก้มกราบต่อพ่อหมอบุญ
 อย่างนอบน้อม

“นังปริกกราบจะพ่อหมอ”

“เออ คิดเสียว่ากราบพระกราบเจ้าเถิดนะนังปริก และที่
 ดันดันมาหาข้าจนถึงเรือนในเพลาค่ำๆมีดๆแบบนี้ เอ็งพร้อมที่
 จะรำเรียนวิชามนต์ขาวกับข้าแล้วใช่ไหมนังปริก”

“จะพ่อหมอ นังปริกพร้อมแล้วจะ” นังปริกตอบเสียง
 อ่อนละห้อย ดวงตามีแววจริงจังและเด็ดเดี่ยว

“ในที่สุดท่านเจ้าคุณสรรคร์ก็รู้เรื่องจนได้ว่าคุณเดือนจาก
 ทุกๆคนไปแล้ว เกิด แก่ เจ็บ ตายถึงมันเป็นเรื่องธรรมชาติก็จริง
 แต่หากการตายของคุณเดือนมันผิดปกติ ผิดปกติก็เพราะโดน
 สังหารให้ชีพลงดับลงก่อนที่จะถึงกาลเพลาค่ำ”

“พ่อหมอรู้ด้วยหรือจ๊ะ ว่าท่านเจ้าคุณสรรค์ท่านรู้แล้วว่า
คุณเดือนตายจากไปแล้ว”

“นังปริก เอ็งลืมไปแล้วรึว่าข้าเป็นใคร ข้าพ่อหมอบุญ
หมอที่ช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ ไซ้หมอที่สร้างทุกข์แต่ความทุกข์
ให้กับคนทั่วไปเอียงอินังอวบมัน”

พ่อหมอบุญเอ๋ยไปถึงแม่หมออวบอย่างเจ็บทรวง
ดวงตาคู่ที่หย่นที่อ่อน โขนและมีเมตตาต่อนังปริกอยู่เมื่อครู่บัดนี้
ได้แข็งกระด้าง ซ้ำยังซ่อนความเหี้ยมจนนังปริกยังผวากลับ

“นังปริก เอ็งมีต้องหวาดกลัวใดๆต่อข้าดอกนะ ข้าเป็น
มิตรกับคนดี แต่เป็นศัตรูกับคนชั่วเอียงอินังอวบ”

“จ๊ะ จ๊ะ จ๊ะ” นังปริกยังคงปากคอสู้ด้วยหัวันกลัว

“เอาละนะ ไหนๆเอ็งก็ตั้งใจที่จะมาร่ำเรียนวิชามนต์ขาว
กับข้าแล้ว เอ็งก็ต้องอยู่ที่นี้และหมั่นเล่าเรียนวิชามนต์ขาวของเอ็ง
ไปเรื่อยๆ จนกว่าที่วิชาที่เรียนจะเข้มแข็งพอที่ไปปราบปรามนัง
อวบมันได้ อินันมันก็มีดี มีวิชาที่เข้มแข็งพอตัว”

สิ้นคำจากพ่อหมอบุญ นังปริกก็ยังคงกวาดสายตามอง
ไปรอบๆเรือน เรือนเล็กที่มีเพียงห้องเล็กๆ ไม่มีห้องนอน
แม้แต่ตัวของพ่อหมอบุญยังคงต้องนอนเสียดกลางเรือนเล็กเอียงนี้

แล้วนั่งปรกที่ เป็นผู้หึงจะนอนเอียงไร นั่งปรกทำตาเหลือกไป เหลือกมา พ่อหมอบุญจึงส่งเสียงหัวเราะดังๆอย่างอ่านความคิด ของนั่งปรกออก

“พ่อหมอบุญขันอันใดหรือจ๊ะ” นั่งปรกถามเสียงสั้นๆ กลั้วๆ

“นั่งปรก ข้าก็หัวเราะเอ็งสิวะ ข้าณะคนถือศีลนะโว้ย ข้าคงไม่ยอมหลับนอนอยู่ภายในเรือนเล็กๆกับเอ็งเพียงสองต่อ สองดอกนะ บนเรือนเล็กนี่ข้าขกให้เอ็งอยู่”

“แล้วพ่อหมอบจะไปนอนที่ใดหรือจ๊ะ” นั่งปรกถามอย่าง นึกเกรงใจ

“ข้าจะไปนอนที่ไหนมันก็เรื่องของข้า ข้าไปก่อนละนะ เข้าแสงตะวันรำไรที่ยอดกิ่งไม้ข้าจะกลับมาสอนวิชามนต์ขาว ให้แก่เอ็ง”

พุดจบพ่อหมอบุญที่อยู่ในชุดขาวผู้ทรงศีลได้ลุกขึ้นยืน และก้าวเดินออกไปจากเรือนเล็กอย่างช้าๆ แม้จะย่างเท้าก้าวเดิน อย่างเชื่องช้า ทว่าคนที่ว่องไวเอียงนั่งปรกที่ลุกพรวดแล้วรีบ สาวเท้าตามไปที่ระเบียงเรือนกลับมองไม่เห็นร่างผอมแห้งของพ่อ หมอบุญแล้ว

“เดินไวจัง มองดูเหมือนเชื่องช้าไว้เร็วแรงที่จะเดิน แต่พอจะเดินขึ้นมาจริงกลับว่องไวยิ่งเสียกว่าลิง”

นั่งปรกบ่น แต่ก็ก้าวเดินกลับเข้ามาภายในเรือนเล็กอีกครั้ง แลเห็นหมอนกับผ้าห่มและเสื่อผืนเล็กๆที่ยังม้วนรวมกันนั่งปรกก็ตั้งใจในทันทีว่า พอหมอนบุญคงเตรียมไว้ให้นั่งปรก นั่งปรกจึงปูเสื่อและล้มตัวลงนอน ใจมุ่งมั่นถึงแต่การแก้แค้น นั่งปรกต้องแก้แค้นให้แก่ท่านผู้ที่มีพระคุณกับนั่งปรกให้จงได้

.....

คำคืบนี้แสงจันทร์ที่ทอแสงอ่อนๆมายังพื้นดินดูงดงาม นักด้วยแสงคำคลี่มาน่าพิศครามลึก กระแสดมพัดแผ่วปลายทุ่งนาหลังเรือนไทยของท่านเจ้าพระยาสรรค์พิริวแผ่วเหมือนกล่อมใจคนที่ใจหม่นเยี่ยงกับท่านเจ้าของเรือน คือเจ้าพระยาสรรค์ ถึงใจเศร้า ใจหม่น หากได้เหม่อมองไปยังระเบียบเรือน แลเห็นร่างบางของคุณหญิงลำดวนภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากของท่านที่กำลังนั่งพับเพียบและหัวเราะเสียงระรื่นคล้ายหัวเราะอยู่กับใครสักคนหนึ่ง ทั้งที่คุณหญิงลำดวนก็นั่งอยู่เพียงผู้เดียว หากแต่ก่อนท่านเจ้าพระยาสรรค์ก็ยังแคลงใจในท่าทีของศรีภรรยาท่าน มาบัดนี้ท่านได้ตั้งใจแล้วว่า คุณหญิงลำดวนกำลังนั่งหัวเราะเสียงใสๆ